

ဝိတ်ကဗျာအိုရိတ်အနုပညာ

မင်းမော်တင်အောင်

ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်ထဲရယ်

မင်းမော်တင်အောင် ရေး၊ မြင့်မတ်စိန် တီထွင်
ဆင့်မအကြိမ်

၇/၂၀၁၆

ပထမပိုင်းက သူပုန်ကျောင်းသား။
 ဒုတိယပိုင်းက ဒီမိုး-ဒီလေ-ဒီလူတွေနဲ့၊
 တတိယပိုင်းက အဆုံးစီရင်ပါတော့ကွယ် ...။

အဲဒီသုံးခုထဲမှာ သူပုန်ကျောင်းသားဟာ လုံးဝတက္ကသိုလ်နောက်ခံပါပဲ။
 သူ့ဝတ္ထုကို တစ်ပိုင်းစီဖတ်လို့လည်းရတယ်။ ခြုံဖတ်ချင်လည်း ရတယ်။
 သူပုန်ကျောင်းသားကိုတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ၃၆ ခုနှစ် လှုပ်ရှားမှုကို
 အခြေခံပြီး ရေးပါတယ်။ သိန်းဖေမြင့်ရဲ့ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားနဲ့
 အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာမှာ ပါတဲ့ ကာလဒေသတွေကို
 ဒီမှာလည်း တွေ့ရပါတယ်။ တိုတိုလေးနဲ့ ထိထိခိုက်ခိုက်ဖြစ်အောင်
 ရေးထားလို့ ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ ရဲရဲရင့်ရင့် ရေးထားလို့
 ဖတ်တဲ့သူဟာ ဖတ်နေရင်း လက်သီးကို ဆုပ်မိမတတ်ပါပဲ။
 အဲဒီ သပိတ်လှန်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူဝေဖန်ပြတဲ့အချက်တွေကလည်း
 ကြက်သီးထခမန်း စူးစူးရှရှ ရှိလှပါတယ်။

ဒုတိယအခန်းနဲ့ နောက်ဆုံးအခန်းကတော့ ကိုဘုန်းနိုင်ရဲ့
 အဆင်မပြေတဲ့ အချစ်ရေးကိစ္စပါ။ စာဖတ်တဲ့သူရဲ့ ရင်ခေါင်းမှာ
 အလုံးကြီးတစ်လုံး တင်လာအောင် ရေးပြလိုက်တဲ့
 အရေးအသားတွေပါ။ စာအုပ်ဆုံးတာနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့
 ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်ထဲရယ်ပါကွယ်.. လို့
 ညည်းလိုက်မိတော့တာပါပဲ။ ။

အောင်ပြည့်

['တက္ကသိုလ်နောက်ခံ မြန်မာဝတ္ထုများ' စာတမ်းမှ]

မန်းမော်တင်အောင်

ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်ထဲရယ်

ISBN 9789997130990

BMT18

9 789997 130990

2,000.00 KS

mgyc.com

mgyc.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်ထဲရယ် ဗန်းမော်တင်အောင်

ရာပြည့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အမှတ်တရနှင့်
ဆရာကြီးဗန်းမော်တင်အောင်၏ ရာပြည့်နှစ်
အထူးအစီအစဉ်ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

ဆဋ္ဌမအကြိမ် ၂၀၂၀

ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်ထဲရယ်၊ ဝန်းမော်တင်အောင် - ၁၂၀၀
မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တိအေ
စာမျက်နှာ ၁၆၆++ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၂၀၊ ပြိုင်လ၊ ဆဋ္ဌမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
၂၀၁၂၊ လင်းယုန်စာပေ(ကသာ)၏ ပဋ္ဌမအကြိမ်၊
[ပထမအကြိမ်-၁၉၄၇၊ ဒုတိယအကြိမ်-၁၉၄၈(လင်းယုန်စာပေ)၊
စတုတ္ထအကြိမ်-၁၉၆၁(စာပန်းချီ)]
ရောင်းစွဲ ၂၀၀၀ ကျပ်

စာအုပ်အုပ်စုများနှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များကို အောက်ဖော်ပြပါ ဝက်ဘ်ဆိုက်မှ သိရှိနိုင်ပါသည်။
www.skccmyanmarbook.com

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

သို့...

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖခင်လည်း ဖခင်၊ ဆရာလည်း ဆရာ
ဖြစ်ခဲ့သော ဆရာဦးနေ(သံတွဲ) အား အစဉ်ပဲ အမှတ်ရစေအံ့
သောငှာ ဤစာအုပ်ကို ရေးသည်။

စာရေးသူ

*

ကျေးဇူးပြု၍

ဤစာအုပ်ကို စတင်မဖတ်မီ စာရေးသူ၏ ဝန်ခံချက်ကို
ပထမ ကြိုးစား၍ ဖတ်ဖို့ကိုတော့ အထူးပဲ တိုက်တွန်းချင်ပါ
သည်။

လင်းယုန်

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and blurring.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and blurring.

ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်ဇနီး၏ နိဒါန်း

ဤဝတ္ထု၏ စာမျက်နှာတွင် ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဝင်ရောက်၍ ရေးရသည်ကို စာဖတ်ပရိသတ်အား ပထမ ရှင်းလင်းဖော်ပြ ရလိမ့်မည်။

ဤဝတ္ထု၏ နိဒါန်းကို စာရေးဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင် မူလရည် ရွယ်ရင်းရှိသည်မှာ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ဂျာနယ် ကျော် ဦးချစ်မောင်ရေးရန် မှန်းထား၍ ထားလေသည်။ ဤဝတ္ထုကြီး ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ၌ ဦးချစ်မောင် ကွယ်လွန် သွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် ဦးချစ်မောင် ကိုယ်စား ဦးချစ်မောင် ဇနီးအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်မအား နိဒါန်းရေးပေးရန် လာရောက် ပြောလာလေသည်။

ဦးချစ်မောင်ဇနီးအဖြစ်နှင့် နိဒါန်းရေးပေးရန် ဆိုသော အခါ၌ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျော်ကြားထင်ရှားသွားသော စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ၊ စာပေ ဗိသုကာဆရာကြီး၏

လက်ရာ နိဒါန်းမျိုးကဲ့သို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တူညီစံမီ အောင် လက်စွမ်းမထက်နိုင်သောကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဝင် ရောက်ရေးသားရန် လျာထားသော နိဒါန်းကွက်လပ် စာ မျက်နှာလွတ်ပေါ်တွင် မင်စက် မင်ကြောင်းများနှင့်သာလျှင် ဖြည့်စွက်ရေးသားလိုက်ရသည်ဖြစ်၍ နိဒါန်းရေးသည်ဟု မှတ်ဖို့ရာမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မအမြင်ကို ကျွန်မ ရေးသားဖော်ပြ သွားသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဤဝတ္ထုကြီးကို အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပိုင်းပိုင်း၍ တစ်ပိုင်းစီ ဖတ်ကြည့်သည့်အခါ၌ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ထိုင်ဖတ်နေရ သလို မခံစားရဘဲ ဆေးရောင်စုံနုနုဖြင့် ခြယ်လှယ်ဆွဲထား သော ရေဆေးပန်းချီကားကြီး တစ်ကားကို ထိုင်ကြည့်နေရ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ဘယ်အမျိုးအစား ပန်းချီကားမျိုးမဆို တတ်သိနားလည် ကျွမ်းကျင်သည့်သူပင်ဖြစ်စေ၊ မတတ်သိ မကျွမ်းကျင်သည့် သူပင်ဖြစ်စေ မိမိတို့ ကြည့်ရသည့်ကားကို လိုသည်၊ ပိုသည်၊ လှသည်၊ ဆိုးသည်၊ နုသည်၊ ကြမ်းသည်၊ သဘာဝကျသည်၊ မကျသည်၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်၊ မရှိသည်များကို ဆိုပြောခွင့် ပေးရစမြဲ ဖြစ်ရကား “ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်ထဲရယ်” ခေါ် သော ဤကားကြီးကို အနုစိတ်၍ ကြည့်လိုက်ရသော ကျွန်မ အတွက်မှာမူ အပို၊ အလို ဟူ၍မရှိဘဲ ပကတိသဘာဝ ကျ၍ ဆိုလိုချင်သည့် အဓိပ္ပာယ်တွေကို ရုပ်လုံးပေါ်အောင် သရုပ် ဖော်သွားသည့်နေရာတွင် ကားကြီးတစ်ကားလုံး နင့်နေ အောင် ဖွဲ့နွဲ့လျက် မှုန်းထားနိုင်သောကြောင့် ဗန်းမော်တင်အောင် ၏ လက်စွမ်းထက်လှသည့် အလှဆုံးကားကြီး တစ်ကားဟု

ဆိုရမည် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ပိုဒ်ပြီးတစ်ပိုဒ် တစ်မိမိမှ စိုက်၍ကြည့်နေစဉ် ကျွန်မ မြင်ရ၊ ထင်ရသလို ရေဆေးနှင့် အနုအလှမဆွဲဘဲ ဤဇာတ် လမ်းကြီးအတိုင်းကို ဝါကျအထားအသို၊ စကားဆက်၊ စကား စပ်၊ စကားလုံးအသုံးအနှုန်းတို့၌ ပြတ်ပြတ်သားသား ပေါ် ပေါ်ထင်ထင် ရင့်ရင့်ကျက်ကျက် တင်းတင်းမာမာ ခုံခုံ ညားညားကြီးဖြစ်လေအောင် ဆီဆေးနှင့်သာ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ပုံမှန်ပြီး ဗန်းမော်တင်အောင် အခွဲခွဲလိုက်မည် ဖြစ်ပါက ဤကားကြီး တစ်ကားလုံးမှာ ယခုလိုမျက်စိထဲတွင် ပေါ်လွင်ရုံမကဘဲ ကျွန်မအသည်းထဲ ဖျောက်ဖျက်၍ မရ အောင် စွဲနေလေမည်ဟု အာရုံပြောင်းသွားမိလေသည်။

ဤသို့ မိမိမြင်ရသည့်အဖြစ်မှ တစ်ဆင့်တက်၍ နိဒါန်း အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ရေးသားပေးဖို့ကိုမူ ကျွန်မခင်ပွန်း သည်အတွက် ရည်စူးထားသောနေရာတွင် ကွက်လပ်ဖြစ် မနေစေရန် သူဖြည့်မည့် စကားတွေ အစားတုံးတစ်ခု ဝင်၍ ထားပေးသည်ထက် ပိုမို၍ မဝံ့စားသောကြောင့် ဦးချစ်မောင် သာရှိခဲ့လျှင် ဤနေရာ၌ မည်ကဲ့သို့ နိဒါန်းမျိုးရေးပြလိမ့်မည် ကို စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးများ မိမိဘာသာ ခန့်မှန်းကြည့်ကြပြီး လျှင် ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်အတွက် နိဒါန်းကောင်းတစ်ခုကို တမ်းတမျှော်မှန်း တောင့်တကြဖို့ရန် သွားလေသူအတွက် နေရာစားချန်၍ ထားသည် ဖြစ်ပါသတည်း။

ဦးချစ်မောင်ဇနီး
ဂျာနယ်ကျော်

(3)

စာရေးသူ၏ ဝန်ခံချက်

History ဆိုသောစကားတစ်လုံးကို မြန်မာလို 'ရာဇဝင်' ဟူ၍ ပြန်လျှင်တော့ကာ သေသေချာချာ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံ နိုင်လိမ့်မည်တော့ မထင်ချေ။ ရာဇဝင်ဆိုသော စကားသည် မြန်မာ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သော် 'မင်းတို့၏အဆက်အနွယ်' လောက် သာပဲ ညွှန်ပြထားလေသည်။

History is the Science of Human Affairs ဟူ၍ History ဆိုသော စကားကို ဖော်ပြရှင်းလင်းထားပြီးဖြစ်လေ ရာ ရာဇဝင်ဟူ၍ မြန်မာ့အဘိဓာန် မရှိသေးသည့်အတွက် ဤဝန်ခံချက်တွင် သုံးစွဲသွားရသောအခါ 'လူ့အကြောင်း ကိစ္စများကို လေ့လာသိမြင်ခြင်း' ဟူ၍သာပဲ ယူဆထားစေ ချင်ပါသည်။

Natural Science ခေါ် သဘာဝကို လေ့လာသိမြင်ခြင်း

ကြောင့် လူတို့သည် Nature (သဘာဝ) နှင့် God (ဘုရား) တို့ကို အဓိပ္ပာယ် ပြန်နိုင်သလောက် ပြန်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ သဘာဝ၏အစုအဝေး ဖြစ်ကြသော ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီး၊ အပူ၊ အအေးတို့ကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်ကာ ခိုင်းစေနိုင်ကြသည်။ လူတို့သည် လေဟုန်တွင် ထင်သလိုပဲ သွားလာနိုင်ခဲ့ကြကာ သမုဒ္ဒရာကိုလည်း အုပ်စိုးနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်းပဲ ရာဇဝင် သို့မဟုတ် လူ့အကြောင်းကိစ္စများကို သဘာဝအားဖြင့် လေ့လာသိမြင်ခဲ့သလို လေ့လာသိမြင်နိုင်ရန်တော့ ဧကန္တ အကျိုးများစွာ ဖြစ်ထွန်းနိုင်ပေလိမ့်မည်ကို သံသယဖြစ်နေစရာ မလိုတော့ချေ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သည်လို လေ့လာသောအခါ Pseudo History ခေါ် လုပ်ကြံ၊ တုပထားသော ရာဇဝင်များကိုတော့ သတိနှင့် ဖတ်ရှု လေ့လာဖို့ လိုအပ်လေသည်။ ကြံစည်ထားသော အတုအပသည် အတုသာပဲ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ကာ မဖြစ်နိုင်။ အတုအပကို အမှန်ထင်၍ လေ့လာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သိမြင်သမျှသည် အမှားများသာပဲ ဖြစ်ပေတော့မည်။ သည်ဟာကြောင့်လည်းပဲ အမှားနှင့် အမှန်ကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ခွဲခြားလေ့လာတတ်ဖို့ အင်မတန်မှ အရေးကြီးလေသည်။

လွန်လေပြီးသော အချိန်များ၌ လူတွေ အဘယ်ကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်နေထိုင် စားသောက်ခဲ့ကြသည်၊ အဘယ်ကဲ့သို့ ကြံစည်တွေးဆ ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်၊ အဘယ်ကြောင့်၊ သည်လို လုပ်ကိုင်နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ ကြရသည် စသည်များကို တဖြည်းဖြည်း လေ့လာခြင်းဖြင့် ယခု လူတွေသည်ဟာ

ကြောင့် သည်လို လုပ်ကိုင်နေထိုင် စားသောက်နေကြရသည်
ကို၊ ကြံစည်တွေးဆ ယုံကြည်နေကြသည်ကို သိမြင်နိုင်လေ
သည်။ သည်လို သိမြင်လေ့လာတော့မှသာပဲ ရှေ့ကို ဘယ်လို
လုပ်ကိုင်ကြံစည် ရင်တော့ကာ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဖြစ်လာ
နိုင်သားပဲဟူ၍ သိမြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ပစ္စုပ္ပန်သည် အတိတ်မှ ဆင်းသက်လာ၍ ပစ္စုပ္ပန်သည်
အနာဂတ်နှင့် ဆက်စပ်နေလေသည်။

သည်ရွယ်ချက်တစ်ခုလည်းပဲ ဤစာအုပ်ရေးရာတွင်
ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဝတ္ထုသက်သက် တစ်ခုတည်းသဘောနှင့်
ဖတ်မည် ဆိုရင်တော့ကာ စာဖတ်သူမှာ အမှန်ပဲ ပျင်းရိ
ခြောက်ကပ်နေခြင်းကို ပထမဦးဆုံး ရင်ဆိုင်ရပေလိမ့်မည်။
သည်ဟာကိုလည်း စာရေးသူသည် အနည်းဆုံးဖြစ်အောင်
တော့ကာ ကြိုးစားထားပါသည်။ သို့ရာတွင် စာဖတ်သူက
ပျင်းရိခြင်းကို နည်းနည်းကလေးမှ ရင်မဆိုင်ချင်ဘဲ ဝတ္ထု
သက်သက်ကိုသာ တစ်စိတ်စိတ် ဖတ်သွားချင်ရင်တော့ကာ ဤ
စာအုပ်၏ -

ပထမပိုင်း (သူပုန်ကျောင်းသား)

နှင့်

ဒုတိယပိုင်း (ဒီမိုး ဒီလေ ဒီလူတွေနဲ့)

အခန်းများကို ချန်လှပ် ကျော်လွန်၍

တတိယပိုင်း (အဆုံးစီရင်ပါပေါ့ကွယ်)

အခန်းမှ စတင်၍ ဖတ်ဖို့သာပဲ အကြံပေးရပေတော့မည်။
ရိုးသားသော အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင်တော့ကာ စာရေးဝါသနာ

ပါသော လူငယ်တစ်ဦးသည် သူ သိရှိမှတ်သား နားလည်
ထားခဲ့သော အကြောင်းများကို သူ သဘောထားခဲ့ပုံ၊ ယူဆ
ခဲ့ပုံတို့ကို သူရေးတတ်သလို ကြိုးစား၍ ရေးစမ်းလိုက်ခြင်း
သာပဲ ဖြစ်လေသည်။

တင်အောင်

ကိုဘုန်းနိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ

ကိုဘုန်းနိုင်ဆိုသည်မှာ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုရှည် ဖြစ်သည့် ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်ထဲရယ် မှ ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၇ ခုနောက်ပိုင်း တွင် သူ့ဝတ္ထုထွက်လာသည်။ ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်တည်း ရယ်ကို ရေးသားရန် စိတ်ကူးရသည်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးစကဖြစ်ပြီး ၁၉၄၇ ခု နှစ်လယ်ပိုင်းလောက်တွင်မှ ရေးခဲ့ သည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် နှစ်ကုန်လောက်မှ ထုတ် ဝေ ဖြစ်သည်ဟု စာရေးသူက ဝတ္ထုပုံနှိပ်ခြင်း ၁၉၆၁ တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ဤဝတ္ထုကို ရေးသည့်အချိန်တွင် ဗန်း မော်တင်အောင်၏ အသက် မှာ ၂၅ နှစ်ရှိနေပြီ။ ဝတ္ထုကို သုံးပိုင်းခွဲထားသည်။ ဝတ္ထုသက်သက်ပဲ ဖတ်ချင်သည်ဆိုလျှင် မူ ပထမပိုင်း (သူပုန်ကျောင်းသား) နှင့် ဒုတိယပိုင်း (ဒီမိုး

ဒီလေ ဒီလူတွေနဲ့) အခန်းများကို ကျော်သွားပြီး တတိယပိုင်း (အဆုံးစီရင်ပါပေါ့ကွယ်) မှစ၍ ဖတ်ရန်ကိုလည်း စာရေးသူက အကြံပေးထားသည်။

ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်တည်းရယ် ဝတ္ထုထွက်လာချိန်တွင် မြန်မာလူထုသည် လုံးဝလွတ်လပ်ရေးအတွက် တက်တက်ကြွကြွ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေကြသည်။

စစ်ပြီးလျှင် ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်နှင့်အတူ စက္ကူဖြူစာတမ်းပါလာသည်။ စက္ကူဖြူစာတမ်းအရ ဘုရင်ခံတွင် အာဏာကုန်ရှိသည်။ ဘုရင်ခံက ကိုယ်ပိုင်အာဏာဖြင့် သုံးနှစ်အုပ်ချုပ်မည်။ အင်္ဂလိပ်ခနရှင်များ ပြန်လာပြီး မြန်မာပြည်စီးပွားရေးကို ဆင်းမလားတွင် ရေးဆွဲခဲ့သည့် စီမံ ကိန်းများ၊ ပရောဂျက်များအရ ထင်သလို ခြယ်လှယ်မည်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးအဆင့်လောက်ပေးမည်။ ဤသည်ကို မြန်မာလူထုက မကျေနပ်၊ ကန့်ကွက်သည်။ လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို တောင်းဆို သည်။

စစ်ပြီးစတွင် တော်လှန်ရေးအရှိန်ဖြင့် လူငယ်များ တက်ကြွနေကြသည်။ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရှေ့ဆောင်မှုအောက်တွင် မကြုံစဖူးပင် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးသည် ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်လာသည်။

၁၉၄၅၊ ဩဂုတ်လ ၁၉ တွင် ကျင်းပသော နေသူရိန်အစည်းအဝေးကြီးက လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို တောင်းဆိုသည်။ ၁၉၄၆ ခု၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ဖဆပလ ပြည်လုံးကျွတ်ညီလာခံကြီးကို ရွှေတိဂုံအလယ်ပစ္စယာ၌ ကျင်းပသည်။

လွတ်လပ်ရေးရန်ပုံငွေ၊ ဖဆပလရန်ပုံငွေအတွက် အမျိုးသမီးများက ကိုယ်တွင် အမြတ်တနိုးဝတ်ဆင်ထားသည့် ရွှေငွေ၊ ရတနာများကို ချွတ်ပြီး လှူကြသည်။

၁၉၄၅ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သည် နေ့ချင်းညချင်းပင် ကြီးထွားလာသည့် နိုင်ငံရေး အင်အားသစ်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

ဖဆပလ၏ တပ်တစ်တပ် ဖြစ်လာသည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ကို စစ်တပ်ဖွဲ့စည်းပုံအတိုင်း ဖွဲ့စည်းသည်။ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းများပြု လုပ်သည်။ ကန္တီစာချုပ်အရ အသစ်ဖွဲ့စည်းမည့် ဗမာ့တပ်မတော်သို့ မဝင်ရသည့် မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်ထွက် လူငယ်များ ပြည်သူ့ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့တွင် အင်အားစုကြသည်။ တစ်ပြည်လုံးတွင် တပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်သိန်းကျော်ရှိလာသည်။ ဤအင်အားသည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ရဦးမည်ဆိုလျှင် အသုံးဝင်မည့်အင်အားဖြစ်သည်။ ဘုရင်ခံက ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့ကို ဖျက်ရန် ကြိုးစားသည်။ ယူနိုဖောင်းမဝတ်ရ၊ စစ်လေ့ကျင့်ခန်း မလုပ်ရဟု အမိန့်ထုတ်သည်။

၁၉၄၆ ခု၊ မေလတွင် အင်းစိန်ခရိုင်၊ ထန်းတစ်ပင်မြို့၌ ပြည်သူ့ရဲဘော်၊ ဖဆပလနှင့် လယ်သမားများ စည်းဝေးဆန္ဒပြကြသည်။ စီတန်း လမ်းလျှောက်ရာတွင် အာဏာပိုင်တို့က ပစ်ခတ်သဖြင့် လယ်သမားကြီးလေးဦး သေနတ်မှန် သေဆုံးခဲ့ကြသည်။ လူထုသည် အုံကြွလာသည်။ ဘုရင်ခံအစိုးရက အဖမ်းအဆီးများ ပြုလုပ်သည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်များကို သူခိုးဓားပြများ၊ ဆူပူသောင်းကျန်းသူများ၊ ရာဇဝတ်ကောင်

များအဖြစ် ရုံးတင်တရားစွဲကာ ထောင်ချသည်။ ရန်ကုန် လူထုသည် ထန်းတစ်ပင် မြို့သို့ ဘတ်စ်ကားများဖြင့် ချီတက် ကာ ဆန္ဒပြကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ် သည်။ ကျွန် တော်တို့သည် ၁၉၄၆၊ မတ်လတွင် ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ ဖြေဆိုအောင်မြင်ပြီး အောက်တိုဘာလတွင် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ တက္ကသိုလ်တွင် သမဂ္ဂ များ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းသည်။ တက်ကြွသော လူငယ် ကျောင်းသား များသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင် သည့် ဖဆပလအဖွဲ့ကို ထောက်ခံကြသည်။ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲတွင် တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ရန် စိတ်အားထက်သန် ကြသည်။

၁၉၄၆၊ နှစ်လယ်တွင် ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်ကို ဘိလပ်က ပြန်ခေါ်သည်။ သူနှင့် မြန်မာပြည်သူတို့ အစေးမကပ်။ သူက ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းကို လူသတ်မှုဖြင့် တရားစွဲရန် ကြံစည် သည်။ ထိုအခါ မြန်မာပြည် သူတို့ ဆူပူထကြွကြလိမ့်မည်။ သူ့နောက်တွင် တက်ကြွသောလူထု၊ လွတ်လပ်ရေးကို မရ အရတိုက်ယူမည့် လူထုကြီးရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဖမ်းလျှင် ဗမာ့တပ်မတော်တွင်ရှိနေသော ဗမာ့မျိုးချစ် တပ်မတော်မှ အရာရှိများ၊ ရဲဘော်များက တိုက်ကြလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာပြည်ပေါ်လစီအသစ်ကို အကောင် အထည်ဖော်နိုင်ရန် လေဘာအစိုးရခေါင်းဆောင် အက်တလီ က ဆာဟူးဘတ်ရန်ကို မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံသစ်အဖြစ် ခန့် လိုက်သည်။

ဘုရင်ခံသစ်ကို မြန်မာလူထုက လူထုဆန္ဒပြပွဲများ၊ သပိတ်များဖြင့် ကြိုဆိုကြသည်။ သပိတ်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှောက်ကြသည်။ စာတိုက်အလုပ်သမားသပိတ်၊ မီးရထား အလုပ်သမားသပိတ်၊ စာရေးဝန်ထမ်းသပိတ်များ ပေါ်လာ သည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့ကပင် သပိတ်မှောက်သည်။

ဘုရင်ခံသစ်သည် ဖဆပလအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့်ဆွေးနွေးကာ ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင်ကောင်စီ ဟောင်းကို ဖျက်သိမ်းပြီး ကောင်စီသစ်ဖွဲ့လျှင် ပါဝင် ဆောင်ရွက်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ အင်္ဂလိပ်များ မပါသော ဘုရင်ခံ၏ ကောင်စီတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်။ ဝန်ကြီးအဖွဲ့တွင် ဝန်ကြီးချုပ်က ခေါင်းဆောင် သည့်လုပ်ထုံးကို ကျင့်သုံးပါစေမည်ဟု ဘုရင်ခံက သဘော တူသည်။

၁၉၄၇၊ နှစ်ဦးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးဆောင်သော မြန်မာအစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား လန်ဒန်သို့ လာ ရောက်ဆွေးနွေးရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ဘိလပ်သွားချိန်တွင် လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို ထောက်ခံသော အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားများ သပိတ်မှောက်ကြ သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂတို့က သပိတ်များကို ဦးဆောင်သည်။

၁၉၄၇၊ နွေ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့မပြန်။ ကိုကြည်လင် (ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာ မောင်ကြည်လင်) နှင့်အတူ ပန်းတနော်၊ ညောင်တုန်း၊ ဓနုဖြူ၊ မအူပင်နှင့် ဘိုကလေးမြို့များသို့ သပိတ်စည်းရုံးရေး ဆင်း

သည်။

ကိုကြည်လင်သည် မူလက ပခုက္ကူ ကွန်မြူနစ်ပါတီတွင် တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကွဲ သည်တွင် တက္ကသိုလ် သို့ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ပခုက္ကူ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့တွင် အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရာမှ နိုင်ငံရေးအကွဲအပြဲ များ ဖဆပလမှ (သူငယ်ချင်းများ ပါဝင်သည့်) ကွန်မြူနစ် ပါတီတို့ ထွက်သွားချိန်၌ စိတ်ပျက်ကာ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းများ အားလုံးလိုလို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်ကြရန် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းကြသည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော် ပထမညီလာခံသို့တက်ရန် ဇွန်လဆန်း လောက်တွင် ရန်ကုန်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ညီလာခံအပြီး တက္ကသိုလ် နယ်မြေသို့ သွားရောက်လည်ပတ် သည်တွင် ကျောင်းနေရန် စိတ်ပါလာသည်။ သို့နှင့် မိဘများ ကို ပူဆာကာ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး ဆယ်တန်းအောင် ကြသဖြင့် နှစ်ယောက်အတွက် ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့ရ မည်မှာ အတန်ငယ်ခက်ခဲသည်။ သို့ရာတွင် တို့ဖြစ်သလို စားမည်ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်စလုံးကို တက္ကသိုလ်သို့ပို့သည်။

ကျွန်တော်ကား ကျောင်းသားသပိတ်အရေးတော်ပုံ ဒီရေကိုစီးကာ တက်ကြွနေသည်။ ကျောင်းသားညီလာခံ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့်အတူ အတွင်းဝန်ရုံးသို့ သွားရောက် ဆန္ဒပြရာ၌ ပါဝင်ခဲ့သည်။ သပိတ်လှန်ပြီး ဇာတိသို့ ပြန်လာ သည့်အခါတွင်မူ မြိုင်၊ မြစ်ခြေတို့၌ ဖဆပလအဖွဲ့ဝင် လူငယ်

များကို စစ်သင်တန်း ပေးသည်။ ဖဆပလမှ ကိုကျော်ရှိန် (နောင်တွင် ဆိုရှယ်နီ၊ ကွယ်လွန်) က လွတ်လပ် ရေးတိုက်ပွဲ အတွက် အသင့်ပြင်ကြရာတွင် လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲ တန် ဆင်နွှဲရမည်။ ထို့ကြောင့် လက်နက် ကိုင်တော်လှန်ရေး အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော့်ကို စည်းရုံးသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဘိလပ်သွားခါနီးတွင် ‘တစ်နှစ် အတွင်း လွတ်လပ်ရေးရအောင် ကြိုးစားမယ်၊ မရရင် ချမယ်’ ဟူသော မိန့်ခွန်းက ကျွန်တော်တို့ကို တပ်လှန်နှိုးဆော် လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည် သည်။

ဘိလပ်သို့အသွား အနိဗ္ဗိယသို့ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်ကာ ပန်ဒစ်နေ ရူးနှင့် ဆွေးနွေးသည်။ သတင်းစာဆရာများက ‘မြန်မာ့လွတ် လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုတွင် အနုနည်းသုံးမလား၊ အကြမ်းနည်း သုံးမလား’ ဟု မေးသည်တွင် ဗိုလ်ချုပ်က ‘အခြေအနေအရ ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ လက်မနှေးပါဘူး’ ဟု ဖြေသည်။

လန်ဒန်မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပြန်လာသည့်အခါ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော် ရွေးကောက်ပြီး လွတ်လပ်သော မြန်မာပြည်၏ အခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲရန် သဘောတူခဲ့သည်။ ၁၉၄၇ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တိုင်းရင်းသားညီညွတ်ရေး ဥမကွဲသိုက်မပျက် ပြည်ထောင်စုတွင် ပါဝင်ရန် ပင်လုံ ညီလာခံ ကျင်းပသည်။ ထို့နောက် ဧပြီလတွင် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပသည်။ ဖဆပလ အပြတ်အသတ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဇူလိုင် ၁၉ တွင်မူ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အာဇာနည်များ လုပ်ကြံခံရပြီး ရေတိမ်နစ်ခဲ့ကြရလေသည်။

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် အဖျက်အန္တရာယ်ကားမသေး။ ကျွန်တော် တို့မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွင် စာကို ဖြောင့်ဖြောင့် မသင်နိုင်။ အာရုံက လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဆီ ရောက်နေသည်။ ညီညွတ်ရေးသည် အဓိကဖြစ်သည်။ မိုလ်ချုပ်က ဇူလိုင် ၁၃ မြို့တော်ခန်းမမှ နောက်ဆုံး မှာကြားခဲ့ သည့် မိန့်ခွန်းတွင် မြန်မာပြည်မှာ လူမျိုးအချင်းချင်း မကွဲဖို့၊ လူငယ်ပိုင်းဖြစ်သော လက်ဝဲသမားအချင်းချင်း မကွဲဖို့ သတိ ပေးလိုတယ်' ဟု ညီညွတ်ရေး အရေးကြီးကြောင်း ပြောခဲ့ သည်။

ဤသည်မှာ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ 'ဘုန်းမောင့် တစ်ယောက်ထဲရယ်' ဝတ္ထုထွက်သည့်အချိန်က မြန်မာ ပြည်၏အခြေအနေ ဖြစ်သည်။ ဤသမိုင်းကို တင်ပြရ သည်မှာ ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်ထဲရယ် ဇာတ်လမ်းနှင့် ဆက်စပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ၁၉၃၅ ခုတွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်ကာ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့မိဘများမှာ ဆင်းရဲသည်။ အဖေက ကျောင်းဆရာ၊ အမေက ဈေးရောင်း ပြီး ဝင်ငွေဖြည့်ကာ သားကို တက္ကသိုလ်သို့ပို့သည်။ တက္ကသိုလ် တွင် ခမ်းနားထည်ဝါသော အဆောင် အယောင်နှင့်နေရပြီး အရာရှိအရာခံ သားသမီးများ၊ သူဌေးသားသမီးများနှင့် ပေါင်းသင်းရသည့်အခါ ကိုဘုန်းနိုင်သည် အခြေခံဘဝကို မေ့လျော့စပြုလာသည်။ ဘဝင်မြင့်သည့်ရောဂါ ရလာသည်။ သို့သော် ပထမနှစ်တွင် တွေ့ဝေခဲ့ပြီး ဒုတိယနှစ်တွင်မူ ကျွန်

ပညာရေးစနစ်ဆိုးကြီးကို ၁၉၃၆ ကျောင်းသားသပိတ်က မျက်နှာဖုံး ခွာချလိုက်သည်။ ကိုဘုန်းနိုင်သည် ထိုသပိတ်ကြောင့် ယစ်မူးသာယာနေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ ကိုဘုန်းနိုင်သည် ကျွန်ုပ်ညာကို တိုက်ဖျက်ကာ အမျိုးသားတက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်အစားထိုးလိုသော သူပုန်ကျောင်းသား ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာသည်။ ဝိဇ္ဇာနောက်ဆုံးနှစ်ဖြေမည့် ၁၉၃၈ တွင် ထောင့်သုံးရာပြည့် အရေးတော်ပုံတိုက်ပွဲသို့ ကိုဘုန်းနိုင် ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်သည်။ သပိတ်တိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်အောင်ကျော်နှင့် မန္တလေးမှ အာဇာနည် ၁၇ ဦး ကျဆုံးခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး သပိတ်လှန်လိုက်သည့်အခါ ကိုဘုန်းနိုင်မှာ နေမကောင်းဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲ၌ ဗုန်းဗုန်းလဲလေတော့သည်။ သူက သပိတ်မလှန်ရေးဘက်မှဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ညာကို မယူတော့ပါဆိုကာ ကျောင်းသို့ ပြန်မသွားခဲ့။

တက္ကသိုလ်တွင် ကိုဘုန်းနိုင်သည် စက်ရှင်မင်းကြီးသမီး မရင်မေ နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ မင်းကြီးသမီး မရင်မေက ကိုဘုန်းနိုင်အား စာမေးပွဲ ဖြေစေချင်သည်။ သူက မဖြေ။ မရင်မေကို ကိုဘုန်းနိုင်က ရှောင်သည်။ မရင်မေကို သူ့အဖေ သဘောတူသည့် သစ်တောဝန် ထောက်ကလေး ကိုမျိုးလွင် နှင့် ရစေချင်သည်။ မရင်မေကမူ ကိုဘုန်းနိုင်ကို မျှော်လင့်သည်။ ထို့ကြောင့် အဆုတ်ရောဂါရပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေသည့် ကိုဘုန်းနိုင်ကို ကူညီသည်။ မိတ္တီလာကို အပန်းဖြေဆေးကုသွားရန် စီစဉ်ပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုဘုန်းနိုင်အဖေ ကွယ်လွန်သည်။ ကိုဘုန်းနိုင်ကား အလံမလှဲဘဲ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နှင့် သတင်းစာ ဆရာလုပ်ရန် စောင့်စားရင်း

တို့ဗမာသခင်များနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်သည်။ ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒကို လေ့လာသည်။ သူ့အိပ်ခန်းငယ်လေးတွင် ဗုဒ္ဓ၏ ပုံတော်နှင့်ခရစ်တော်ပုံတို့ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဆိုကရေးတီး နှင့် ကားလ်မာ့ကစ်တို့၏ စာများကို နှစ်ခြိုက်လေ့လာသည်။

မရင်မေက ကိုဘုန်းနိုင်ကို မျှော်လင့်ကာ ရေလာမြောင်း ပေးစကား ဆိုသော်လည်း ဓနရှင်သမီးပျိုနှင့် သူပုန်ကျောင်း သားတို့ နီးစပ်နိုင်ရန် အကြောင်းမမြင်ဟုဆိုကာ ရှောင်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မရင်မေက အဖေသဘောတူသည့် ကိုမျိုးလွင်နှင့် လက်ထပ်ရန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကမ္ဘာစစ်မီးသည် မြန်မာပြည်သို့ ကူးစက် လာသည်။ ဂျပန်တို့ မြန်မာပြည်သို့ ဦးတည်ချီတက်လာကြ ပြီ။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် အနုပညာသမား ဖြစ်သည်။ ကဗျာ ဆန်သည်။ နွဲ့နှောင်းသည်။ တယောလေးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး လရောင်ကိုကြည့်ကာ မရင်မေကို လွမ်းတတ်သည်။ ဂီတကို လည်း သူချစ်သည်။ စာကိုလည်း သဲသဲမဲမဲ ဖတ်သည်။ မြန်မာ့ဂန္ထဝင် ကိုးခန်းပျို့၊ ဘူရိဒတ်လင်္ကာကြီး၊ ပါရမီတော် ခန်းပျို့တို့ကို အာဂုံဆောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ ပြီးတော့ တော်လှန်ရေးတိုင်း၊ ပလေတို၊ အရစ္စတိုတယ်၊ ရှိတ်စပီးယားတို့၏ စာများကိုလည်း နှစ်သက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ သည် အလံမလှဲသော တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ် လေသည်။

စစ်ကြီးဖြစ်လာသည့်အခါ သစ်တောဝန်ထောက် ကိုမျိုး လွင်သည် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သို့ဝင်ပြီး အိန္ဒိယပြည်သို့ သွားရ

သည်။ ပြန်လာလျှင် မရင်မေနှင့် လက်ထပ်မည်။ မရင်မေနှင့် သူ့အဖေ စစ်ကိုင်းပြေးရာ တရုတ်စစ်သားများက သူ့အဖေကို ဖမ်းပြီး ပစ္စည်းများ လုယူသွားသဖြင့် ပစ္စည်းဆုံး ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ် ကာ မရင်မေ ဒုက္ခရောက်သည်။ ဂျပန်များ ဝင်လာသည့်အခါ မရင်မေမှာ အဒေါ်ဝမ်းကွဲရှိရာ မေမြို့သို့ သွားရောက် ခိုလှုံ သည်ဟု ကိုဘုန်းနိုင်က သတင်းရသည်။

ဂျပန်များ အင်ဖာမှ ဆုတ်ပြေးချိန်တွင် ကိုဘုန်းနိုင်တို့ သည် ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွက် စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကြသည်။ ဂျပန်ကို တိုက်ထုတ်ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်ဝင် လာလျှင်လည်း လွတ်လပ်ရေးကို အသာတကြည် ပေးမည် မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်ကို လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရမည်ဟု ကိုဘုန်းနိုင် ယုံကြည်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုဘုန်းနိုင်သည် မရင်မေ ဒုက္ခရောက်နေ သည် ဆိုသဖြင့် မေမြို့သို့လိုက်သွားပြီး ရှာသည်။ မတွေ့။ ကျောက်ဆည်၊ ပျဉ်း မနား၊ တောင်ငူတို့မှတစ်ဆင့် ခပေါင်း ချောင်းဆား ကင်းဆိပ်ရွာလေး၌ မရင်မေတို့ တူအရီးကို တွေ့ သည်။ မရင်မေတို့ကို ရှာဖွေကျွေးသည်။ ထို့နောက် ဂျပန် တော်လှန်ရေးအတွက် ထွက်သွားသည်။ တစ်လကြာလျှင် ပြန်လာသည်။ မရင်မေမှာ အားကိုးရာမဲ့နေသဖြင့် ကိုဘုန်းနိုင် ကို အားကိုးတကြီး မျှော်လင့်သည်။ ကိုဘုန်းနိုင်က စိတ်ကို ထိန်းကာ ရှောင်သည်။ ပြီးတော့ ဂျပန်ကို တော်လှန်ကြမည်။ ထို့ကြောင့် မရင်မေတို့ကို ဘေးကင်းရာ စစ်တောင်းမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ပင်းသီလာ ကရင်ရွာ ကလေးသို့ပို့ပြီး ထွက်သွားသည်။ အင်္ဂလိပ် ပြန်ဝင်လာပြီးနောက် ကိုမျိုးလွင်

သည် မေဂျာမျိုးလွင်အဖြစ် ပြန်ရောက်လာပြီး မရင်မေကို ရှာသည်။ ပင်းသီလာတွင် ပြန်တွေ့ကာ ကိုမျိုးလွင်က မရင်မေကို ခေါ်သွားသည်။ ဂျပန်တော်လှန်ရေးပြီးလျှင် ကိုဘုန်းနိုင်ပြန်လာပြီး မရင်မေကို ကိုမျိုးလွင် ရင်ခွင်၌ တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ချရပြီဟု ကျေနပ်ဝမ်းသာသည်။

ဂျပန်ပြေးပြီး အင်္ဂလိပ် ပြန်ဝင်လာသည်။ လွတ်လပ်ရေးရအောင် အင်္ဂလိပ်ကို ဆက်လက်တော်လှန်ရမည်ဟု ကိုဘုန်းနိုင် ယုံကြည်လျက် ရှိလေသည်။

ဤသည်မှာ ကိုဘုန်းနိုင်၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်လေသည်။

စစ်ပြီးခေတ်တွင် မဂ္ဂဇင်း အသစ်တွေ ထွက်လာသည်။ ဝတ္ထုစာအုပ် အသစ်တွေ ထွက်လာသည်။ အချစ်ဝတ္ထုများ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် စာအုပ်ဆိုင်ပေါ် ရောက်လာသည်။ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ **ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်ထဲရယ်** ထွက်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ကျောင်းသားများ အကြား တော်လှန်ရေးသမား ကိုဘုန်းနိုင်၏ ဂယက်သည် အတော်ရိုက်ခတ်သည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် တက္ကသိုလ် ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အလံမလှဲဘဲ တော်လှန်ရေး ဘက်မှ ရပ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လွတ်လပ်ရေးကား မရသေး။ အင်္ဂလိပ်ကို လက်နက်ကိုင် တိုက်ခိုက်ရမည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝတ္ထုထဲက ကိုဘုန်းနိုင်ကို အားကျသည်။ ဗန်းမော်တင်အောင် ဇောင်းပေး ဖော်ပြသောကာလမှာ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲမပြီး ဆုံးသေးသည့်ကာလဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကိုဘုန်းနိုင်လို ပညာတတ် ဖြစ်ချင်သည်။
 လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ချင်သည်။
 မရင်မေက ကိုဘုန်းနိုင်အား ဝိဇ္ဇာစာမေးပွဲ ဖြေစေချင်သလို
 ပင် ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူရည်းစားများကလည်း စာမေးပွဲ
 ဖြေစေချင်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ စာသင်ရင်း လွတ်လပ်ရေး
 တိုက်ပွဲအတွက် သံယောဇဉ် မကုန်။ ပါဝင်လှုပ်ရှားသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် မှုကပ်စီဒါကို လေ့လာသည်။ မှုကပ်စီ
 ၏ နိုင်ငံရေး ဘောဂဗေဒကို လေ့လာသည်။ အရင်းရှင်စနစ်
 ကျဆုံးမှ လောကကြီး တစ်ခုလုံးသည် သာယာဝပြောသော
 လောကသစ်သို့ ရောက်မည်ဟု ယုံကြည်သွား၏။ ကိုဘုန်းနိုင်
 ကို ကျွန်တော်တို့ ချစ်သည်။

ထိုအချိန်က ထွက်လာသော အချစ်ဝတ္ထုများနှင့် ကွဲပြား
 ခြားနား၍ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် စည်းရုံးသော၊
 အားသစ်လောင်းပေးသောဝတ္ထုအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ‘ဘုန်း
 မောင့်တစ်ယောက်တည်းရယ်’ ကို ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ စစ်ပြီး
 ခေတ်က ကျောင်းသားလူငယ် အများစုသည် ဘုန်းမောင့်
 တစ်ယောက်တည်းရယ်မှရသည့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုး
 သားလွတ်မြောက်ရေးအသိတွင် ငြိတွယ်ခဲ့ကြသည်။

ရွန်းမြမြ လရောင်အောက်တွင် တယောပြားကလေးကို
 တို့ကစားနေသည့် ကိုဘုန်းနိုင်ကို မြင်ယောင်လာသလို
 ထိုအချိန်က မယ်ဒလင်လေး ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင် ခေါက်ကာ
 ချစ်သူကို လွမ်းတတ်၊ တမ်းတတတ်သည့် ကျွန်တော်တို့
 အတိတ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုသို့ လွမ်းရင်း၊
 တမ်းတရင်းက လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ စစ်မျက်နှာဆီသို့

ကျွန်တော်တို့ ကူးချည်သန်းချည် လုပ်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရလာ
 သည်။ ကိုဘုန်းနိုင်သည် ကျွန်တော်တို့အားကျသည့် တော်
 လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊
 အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး မီးရှူးတန်ဆောင်ကို ဦးစွာ
 ထွန်းညှိခဲ့သူထဲတွင် ကိုဘုန်းနိုင်တစ်ယောက် ပါဝင်သည်ဟု
 ဆိုချင်ပါသည်။

ကျော်အောင်

(စာပေဂျာနယ်-အတွဲ-၁၊ အမှတ်-၁၊ ၁၉၈၈ ဩဂုတ်လထုတ်မှ)

ပထမပိုင်း
သူပုန်ကျောင်းသား

My head is bloody, but unbowed.
ငါ၏ ဦးခေါင်းသည် သွေးခြင်းခြင်းဖြင့် ရဲရဲနီနီခွဲစဉ်ကလည်း
ငါသည် ... မညွတ်

ယူနိုဗာစီတီကောလိပ်က စစ်တဲ့
 စာမေးပွဲ အောင်လာတာနဲ့ပဲ
 ခင်ဗျားလူဟာ ပညာတတ်ကောလားဗျာ။
 ကျုပ် အကြံပေးချင်တာကတော့
 ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ယူနိုဗာစီတီတွေ
 အကုန်လုံးဖြိုချပြီး
 အုတ်မြစ်ကို ဆားပက်ပေးနိုင်ရင်တော့
 ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ။ ။

ဘားနာဒ်ရှော့

“သူပုန်ကျောင်းသား”

“အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

ခေါက်ခုတ်ပေါ်မှ လူမမာသည် ငြိမ်သက်စွာ ပက်လက်ကလေး မှိန်းနေရာမှ အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးလိုက်လေသည်။ သည်လို အဆက် မပြတ် ချောင်းဆိုးလိုက်ရသောကြောင့် လူမမာသည် အတော်ပဲ ပင်ပန်း သွားပုံရလေသည်။ ချောင်းက ရပ်သွားသည့်တိုင်အောင်လည်းပဲ သူ့မှာ အတော်ပဲ မောနေရှာသည်။

လူမမာ၏ ခုတ်ခေါင်းရင်းဘေး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ဝယ် အသက် ၂၃ နှစ်ခန့် သားသားနားနား လူရွယ်သည် လူမမာအား များစွာ စိတ်မချမ်းမသာသော အမူအရာဖြင့်ကြည့်ရင်း သူ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြည်း လေးစွာ ခါနေသည်။ သူသည် လူမမာကို မသက်မသာကြည့်ရင်း သက် ပြင်းရှုလိုက်သည်။ အမှန်မှာတော့ သူသည် လူမမာကို စိတ်ပျက်လိုက် ခြင်းသာပဲ ဖြစ်လေသည်။

ရေကျော်ရပ်ကွက်၏ အစွန်ခပ်ကျကျ မီးရထားလမ်းဘေးရှိ အိမ်ပုကလေးတစ်လုံး၏ အခန်းတွင်းဝယ် ဖြစ်လေသည်။ အခန်းတွင်းဝယ် စာရွက်စာတမ်းနှင့် စာအုပ်များဖြင့် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိလေသည်။ ဘယ်ဟာ တစ်ခုမှ သေသေသပ်သပ်လည်း မရှိ၊ သူ့နေရာနှင့် သူ့နေရာလည်း မဟုတ်။ ခုတင်ဘေး ကြိုးတန်းတစ်လျှောက်ဝယ် လုံချည်၊ အင်္ကျီနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ အညစ်များမှာ တိုးလိုးတွဲလောင်းနှင့် အင်မတန်ပဲ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ခုတင်ဘေးအောက်ခြေဝယ် Left Book Club ခေါ် လက်ဝဲစာအုပ်ကလပ်မှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ် ဆယ့်လေးငါး အုပ်မှာ ဖုန်အလူးလူးနှင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။

ခုတင်ခေါင်းရင်း နံရံဝယ် ခုံညားသော ဓာတ်ပုံကြီးသုံးခုတော့ကာ ရှိသည်။ တစ်ပုံမှာ ခေါမရာဝေင်နှင့် အကျုံးဝင်သော ‘ဆိုကရေးတီး’ ၏ပုံဖြစ်၍ ဒုတိယပုံမှာ ဗြာဟ္မဏ လူမျိုးတို့၏ အိုမင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော အယူအဆများကို ခြားနားကာ မိမိယုံကြည်သော သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ တရားစစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော ဗုဒ္ဓဘုရား၏ ပုံတော်ဖြစ်လေသည်။ ကျန်တစ်ပုံကတော့ ဂျီးဆက်(ခ)ခရိုက်(စ်)၏ ပုံပဲဖြစ်လေသည်။ ခုတင်ခြေရင်းဝယ် နံရံ၌ ကပ်၍ချိတ်ထားသော တယောပြားကလေးမှာ တော့ ကြိုးတွေက ပြတ်လို့။

“ကိုအုန်းကျော်”

လူမမာသည် အားနည်းသောလေသံဖြင့် ခေါ်လေသည်။

“ဗျာ... ကိုအုန်းနိုင်၊ ခင်ဗျား တော်တော်ပဲ အခံရဆိုးသလား”

ကိုအုန်းကျော်သည် လူမမာအား ယုယစွာ မေးရှာသည်။

“ဆိုးတယ်ဗျ ကိုအုန်းကျော်၊ တော်တော်ကို ဆိုးတယ်”

လူမမာသည် မသက်မသာပြောနေလေသည်။

“ကျုပ်လည်း ဒေါက်တာဖေကျင်ဆီကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ သူ့

ခမျာလည်း လက်ကို မလည်ရှာဘူးဗျာ”

“အဆုတ်နာဟာ တယ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းသဗျာ ကိုအုန်းကျော်”

လူမမာသည် ညည်းညူနေသည်။ ကိုအုန်းကျော်ကတော့ လူမမာ ကိုသာ မသက်မသာကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်လေ သည်။ ကိုဘုန်းနိုင်၏ ရောဂါဆိုးကြီးကို သူသိပါသည်။ အင်မတန် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေချင်းမို့သာပဲ သူသည် ကိုဘုန်းနိုင်ကို ယခုကဲ့သို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကာ အားပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်၏ချောင်းသည် ရိုးရိုးချောင်းတော့ မဟုတ်ချေ။ ‘တူဘာ တူလိုးစစ်’ ခေါ် မိုင်ခရပ်ပိုးကလေးများသည် သူ၏ အဆုတ်နှင့် သွေး သားအတွင်းဝယ် အင်အားကြီးမားကာ ထကြွသောင်းကျန်းနေသော ကြောင့်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ရောဂါကိုလည်း ကိုဘုန်းနိုင်သည် ကောင်းစွာပဲ သိပါသည်။ သည်အဆုတ်ရောဂါသည် သူ့အား တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးစေမည့် ရောဂါပဲဖြစ်လေသည်။ သည်ရောဂါသာပဲ သူ့အား ရက်တိုတိုနှင့် သေ ခြင်း၏ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ပို့ဆောင်မည်ကိုလည်း သူ သိပါပြီ။ သူသည် မကြောက်၊ ဝမ်းလည်းပဲ မနည်းလှ။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူ အံ့ဩနေ သည်။ သူ အံ့ဩနေသည်မှာတော့ အခြား မဟုတ်ပါ။ အချိန်အနည်း ငယ်မျှအတွင်း တိုက်တာအိမ်ခြေနှင့် လူပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ဖျောက် ဖျက်ချေမှုန်းနိုင်သော ယမ်းဘီလူးများကိုတော့ မဖြစ်မနေ မရမက ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ကြသော လူယဉ်ကျေး လောကဓာတ်ဆရာကြီးများသည် လူသတ္တဝါကြီးများအတွက် အင်မတန်ပဲ ကြောက်စရာကောင်းလှသော အဆုတ်နာရောဂါများအား ဆေးမတွေ့နိုင်သေးခြင်းဘဲ ဖြစ်လေသည်။ သည်ဟာ တစ်ခုပါပဲ သူ အံ့ဩနေသည်။ အင်မတန်ပဲ အံ့ဩနေပါသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အား အသက်တိုစေမည့် တူဘာတူလိုးစစ်ပိုးများထက်

သူ ခိုင်မြဲစွဲလမ်းစွာ ယုံကြည်ထားသော သူ၏ ပရင်စီပဲလ်ခေါ်မှုကို ဆောင်ရွက်ရမှာက သာလွန်၍ အရေးကြီးသည်ဟု သူသည် ယူဆခဲ့သည်။ သဘောထားခဲ့သည်။

တစ်ရက်လျှင် ၂၄ နာရီရှိသည့်အနက် လူတစ်ယောက်အတွက် သူ အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ရာ၌ အနည်းဆုံး ခုနစ်နာရီ အိပ်စက်ရပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အလုပ်နှင့် အကြံအစည်ဝယ်သာ သူ့အချိန်များကို ပေးထားခဲ့ရကား ၂၄ နာရီအတွင်းဝယ် သူသည် နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီထက် ပို၍ မှေးခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ နာရီပေါင်း ၂၀ ကျော် သူသည် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဦးနှောက်အလုပ်များကို လုပ်ခဲ့သည်။ အအိပ်ပျက်ခဲ့သည်။ လျော့ခဲ့သည်။ အအိပ်လျော့ခဲ့သဖြင့်၊ ပျက်ခဲ့သဖြင့် အစားလည်းပဲ လျော့ခဲ့သည်။ ပျက်ခဲ့သည်။ အမှန်မှာ လူသည် အသက်ရှင်နိုင်အံ့သော အလို့ငှာ လုံလောက်စွာ အိပ်စက်ခြင်းနှင့် အစားအစာကို ရရှိစေရလေသည်။ သည်လို ရရှိစေနိုင်အံ့သောငှာ လူတိုင်း သူတို့ဘာသာ မသိဘဲနှင့် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကြရသည်။ သည်လို လုပ်ကိုင်ရခြင်းသည် Law of Nature ခေါ် သဘာဝ၏ သဘောတရားအရပဲဖြစ်သည်။

သူသည် သဘာဝ၏ သဘောတရားကို ပုန်ကန်လိုက်လေသည်။ မှားလိုက်တဲ့ ကိုဘုန်းနိုင်၊ သည်လို သူပုန်ကန်လိုက်သဖြင့် သူ့မှာ အအိပ်အစား လျော့ပါးလာခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့လျော့ပါးခဲ့သဖြင့် အစက အင်အားသေးငယ်နေသော တူဘာတူလိုးစစ်ပိုးကလေးများသည် သွေးသားအတွင်းဝယ် အိပ်ပျော်နေရာမှ ထကြွကာ သူ့အား နှိပ်စက်ကြလေသည်။ ထက်သန်တက်ကြွသော လူငယ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် သူ၏ ပရင်စီပဲလ်ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ လုပ်ကိုင်ခဲ့လေရာ သူ့အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးသော ကျန်းမာရေးကို သူသည် သတိလစ်သွားခဲ့သည်။ သည်အထိပါပဲ လူငယ်တွေ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြပါသည်။

သို့ရာတွင် သီပေါ ပါသွားပြီးသည့်နောက် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးမှစ၍ ဗျူရိုကရက်တစ်အုပ်ချုပ်ရေး၊ ဒိုင်အာခီအုပ်ချုပ်ရေး စသော အုပ်ချုပ်ရေး များဝယ် 'ကုလားထိုင်နှင့် ရာထူး' ကို အရူးကြီးရူး၍ အမူးကြီးမူးလာ ခဲ့သော လူကြီးပိုင်းမှ မြန်မာ့နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ခုတုံးအဖြစ် ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လက်ကိုင်တုတ်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း -

သည်လောက် တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ် ပြင်းပြစွာဖြင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ ကြရှာသော လူငယ်များ အနင်းခံလိုက်ကြရရှာသည်။ အသုံးခံလိုက်ကြ ရှာသည်။ အမှန်မှာလည်း လူငယ်တွေ သည်တုန်းက အတော်ပဲ ညံ့ပါ သေးသည်။ ပျော့ပါသေးသည်။ လူငယ်တွေ လေ့လာမှုနည်းပါသေး သည်။ သည်ဟာကြောင့်လည်းပဲ သူတို့အမြင်မှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ စေ့စပ်၍ သပိတ်လှန်လိုက်သောအခါ သူသည် စိတ်ချုံး လူချုံးဖြစ်ကာ ဗုန်းဗုန်းကြီး လဲကျသွားခြင်းပဲ ဖြစ်လေ သည်။

ကိုဘုန်းနိုင်တစ်ယောက် အင်မတန် အဖိုးကြီးသော ရန်ကုန်တက္က သိုလ်၌ ပညာသင်နေနိုင်သည်မှာ သူ၏ ဆင်းရဲသော မိဘများ၏ ခြိုး ခြံမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဆင်းရဲသော မိဘများ၏ ဉာဏ် ကောင်းသော တစ်ယောက်တည်းသားဖြစ်သည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်က သူ သည် ဆယ်တန်းကို အင်္ဂလိပ်နှင့် မြန်မာစာများတွင် ထူးခြားသောအမှတ် ဖြင့် ကျော်လွန်ခဲ့လေသည်။ သည်တုန်းကလည်း သူသည် ၁၈ နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ သူသည် တက္ကသိုလ်ပညာကို အင်မတန်ပဲ အထင်ကြီးခဲ့ သည်။ သူ အင်မတန် အထင်ကြီးလှသော တက္ကသိုလ်သို့ သူ သွားချင် လှပါသည်။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ်သို့ ပညာသင် သွားရမှာတော့ မလွယ်ကြောင်းလည်းပဲ သူသိပါသည်။

သူ့အဖေသည် တစ်လ ၆၀ လောက်သာပဲ ရှာသည်။ သူ

တက္ကသိုလ်တွင် လူတန်းစေ့ နေနိုင်ဖို့ရန် တစ်လ လေးငါးဆယ်ကို သည်လခ ကလေး ၆၀ ထဲက ဖဲ့၍ပေးရပေလိမ့်မည်။ သည်လိုဆိုရင်တော့ သူ တက္ကသိုလ်ပညာကို သင်ယူနေသောအချိန်မှာ သူ့အဖေနှင့် သူ့အမေ သည် ငတ်နေရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ သူကလည်းပဲ တက္ကသိုလ်ကို သွားချင်လှပါဘိတောင်း။ သူ့အဖေသည် အဆုတ်နာသမားဖြစ်၍ ကြာ ရှည်စွာ အလုပ် လုပ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်သည်ကိုလည်း သူ သိလေ သည်။ သူ တက္ကသိုလ်သို့ သွားဖို့ရန်မှာ အင်မတန်ပဲ ခဲယဉ်းနေလေ သည်။ သူ့အဖေနှင့် သူ့အမေကလည်း သည်လို ဉာဏ်ကောင်းသော ကလေးကို တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်စေချင်ရှာမှာပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ တော့ကာ မြန်မာပြည်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းစရိတ်သည် အင်မတန်ပဲ ဈေးကြီးလှပါဘိသည်။ ကိုဘုန်းနိုင်လို ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ် ကလေးများအတွက် တော်လျှင် တော်သလိုပဲ တက္ကသိုလ်ပညာရပ်များ ကို တက်ရောက်သင်ကြားခွင့်ပေးရန် မြန်မာပြည်အစိုးရသည် ထိုစဉ်က အတော်ပဲ ညံ့ပါသေးသည်။ အစိုးရသည် ပညာရေးဌာနအတွက် ငွေ သုံးညံ့တာကိုပဲ ဆိုလိုသည်။ ပညာရေးအတွက် သုံးသရွေ့ ငွေသည် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအဆင့်အတန်း မြင့်လာနိုင်အောင် ရင်းလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ သည်လို ရင်းလိုက်သဖြင့် ရရှိလာသော အမြတ်ကိုတော့ ကာ ကျပ်ပဲပိုင်နှင့် တွက်၍မရနိုင်ပါ။ အဆင့်အတန်းမြင့်လာသော နိုင်ငံ တော်သူ၊ နိုင်ငံတော်သားများ ဖြစ်လာခြင်းသည် အမြတ်ပဲ မဟုတ်ပါ လား။

မြန်မာပြည်မှာ တက္ကသိုလ်ပညာရေးကား ဈေးကြီးလှပါသည်။ ဈေး ကြီးသော တက္ကသိုလ်သို့လည်း ကိုဘုန်းနိုင် သွားလိုလှပါသည်။ သွား သင့်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့တော့ကာ သူ့အဖေသည် သူ့ကို မပို့နိုင်ရှာ။ သူသည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည့်အလျောက် မိဘများကို ဆူဆူပူပူလုပ်

လေသည်။ သူ့မိဘများကား သူ့အတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ကြရရှာသည်။ နောက်ဆုံး သူ့အမေသည် အိမ်စရိတ်ကို အောက်ဆုံးထစ်အထိလျှော့ကာ ဈေးရောင်း၍ သူ့အင်မတန်အထင်ကြီး၍ သွားချင်ရှာသော တက္ကသိုလ်သို့ သူ့ကို ပို့လိုက်လေသည်။ တက္ကသိုလ်သို့ ၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်မှ လူတော်ဟူ၍ အထင်ကြီးကြသောခေတ်၊ တက္ကသိုလ်က ဒီဂရီတစ်ခုခု ဆွဲချိတ်လာမှပဲ ပညာတတ်သည်ဟု အသိအမှတ်ပြုကြသောခေတ်၊ သည်လိုခေတ်ထဲက လူငယ်တစ်ယောက် တက္ကသိုလ်သို့ သွားချင်ရှာမည်မှာ အပြစ်တင်စရာတော့ မဟုတ်ချေ။ အထူးသဖြင့် မစုံမလင်ရှိနေကြသေးသော လူငယ်လူရွယ်များသည် တစ်ဖက်သား အထင်အမြင်ကြီးမှုကို အင်မတန်ပဲ ခံယူလိုကြသည်။ မိမိမယုံကြည်ဘဲနှင့်၊ မသိပါဘဲနှင့် တစ်ဖက်သား အထင်ကြီးရန်အတွက် အထင်ကြီးစေမည့် ကိစ္စတစ်ခုခုကို လူငယ်များသည် ရမ်းရမ်းကားကား လုပ်တတ်ကြလေသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ အင်မတန်ပဲ ခုံညားထည်ဝါလှပါတိသည်။ သည်လို ခုံညားထည်ဝါလှသော တက္ကသိုလ်သို့ ကိုဘုန်းနိုင်သည် မိဘများ၏ ခြိုးခြံမှုဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ အမှန်ပါပဲ သူ တစ်ရံရောအခါက မျှော်မှန်းတမ်းတခဲ့ရသော တက္ကသိုလ်၊ သူ ရှေးသရောအခါက စိတ်ကူးသာပဲ ယဉ်၍ အထင်ကြီးထင်ခဲ့ရသော တက္ကသိုလ်သို့ သူ လက်တွေ့ရောက်လေပြီ။ အရှေ့ဘက်နိုင်ငံများအနက် အကောင်းဆုံး အဆောက်အအုံများဖြင့် အခုံအညားဆုံးသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို သူ တွေ့လေပြီ။ သူလည်းပဲ တက္ကသိုလ်၏ အလှအပဝယ် ယစ်မူးသွားလိုက်သည်။

မြန်မာလူမျိုးသည် မစူးမစမ်း မစဉ်းမစားဘဲနှင့် အလှအပမှန်သမျှ အင်မတန်ပဲ ကြိုက်တတ်သည်။ ရွှေခွက်နှင့် တိုက်လျှင် အဆိပ်ရည်ပင်

သောက်မည့်လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ သည်ဟာကို ကောင်းကောင်းသိထား
လိုက်သော နယ်ချဲ့သမားသည် လှပခွဲညားသော တက္ကသိုလ်ကျောင်း
တစ်ခုကို မြန်မာများ ငိုက်ကျလောက်အောင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်လေသည်။

မိုက်လိုက်တဲ့ မြန်မာတွေ ...

အတိတ်ကာလ၌ ပြာဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော မြန်မာ့ရွှေနန်းရှင်
လူပေါက်ကြီးများ၏ မြို့တော်ဟောင်းများ၏ အမည်များဖြင့် စစ်ကိုင်း
ကျောင်းဆောင်၊ အင်းဝကျောင်းဆောင်၊ ပုဂံကျောင်းဆောင် စသည်ဖြင့်
ကျောင်းသားများ နေထိုင်ရန် အဆောက်အအုံများကိုပင် မဟာဆန်ဆန်
မြှောက်ထားပေးပြန်သည်။

ကိုဘုန်းနိုင်လို နယ်မှ ရောက်လာသော ကျောင်းသားအသစ်ကလေး
များအတွက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် မူးလောက်စရာ၊ မက်လောက်စရာ
နှင့် မြောက်လောက်စရာပဲ ဖြစ်လေသည်။ မနေဖူးသော အနေ၊ မစား
ဖူးသော အစားများသည် ကိုဘုန်းနိုင်ကို စိတ်ထားတစ်မျိုး ပြောင်းလဲ
သွားစေသည်။ သည်လောက် ခွဲညားထည်ဝါ၍ သည်လောက် အဆင့်
အတန်းမြင့်သော တက္ကသိုလ်၏ပတ်ဝန်းကျင်အလှအပများဝယ် ကိုဘုန်းနိုင်
သည် တစ်ခါတည်းပဲ ယစ်မူးသွားလေတော့သည်။

တယ်လည်း ဟုတ်လိုက်တဲ့ တက္ကသိုလ်

တယ်လည်း ဟုတ်လိုက်လေ ကိုဘုန်းနိုင်ရယ် ...

တက္ကသိုလ်ပတ်ဝန်းကျင် အလှမှာ သူ ယစ်မူးစဉ် ကိုဘုန်းနိုင်မှာ
ရောဂါတစ်ခုကို ရရှိလိုက်လေသည်။ ထိုရောဂါမှာ SUPERIORITY
COMPLEX ခေါ် အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေသော ရောဂါပဲဖြစ်
သည်။ အမှန်မှာတော့ကာ သူ့မှာ စူးစမ်းဆင်ခြင်တတ်သော ဉာဏ် မရှိ
သေး၍သာပဲ အပေါ်ယံ ပကာသန၊ အလှအပကိုမက်မောပြီးလျှင် ရူးနေ
ခြင်း၊ မူးနေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်သော

ရောဂါသည် ကိုဘုန်းနိုင်အား တစ်နှစ်လောက်ပါပဲ ဖမ်းစားကာ တက္ကသိုလ်၏ပတ်ဝန်းကျင် ထည်ဝါခုံညားမှု အလှအပမှာ ယစ်မူးတွေ ဝေစေခဲ့လေသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ

သို့မဟုတ်

သူပုန်ကျောင်းသားများ

သည် သူပုန်ကျောင်းသားများသည် ၁၉၃၆ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့ဝယ် တက္ကသိုလ်၏ ဥပဒေများကို ချိုးဖျက်၍ တော်လှန်လိုက်ကြသည်။ သည်လို တော်လှန်လိုက်ခြင်းသည် တက္ကသိုလ်၏ပတ်ဝန်းကျင် အလှအပဝယ် ယစ်မူးနေသော ကျောင်းသားများနှင့် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို တပ်လှန်၍ နှိုးလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာပြည်၏ နောင်ရာဇဝင်ကို ရေးမည်ကြံရွယ်သော ရာဇဝင်ဆရာ တို့သည် ၁၉၃၆ ခုနှစ် တက္ကသိုလ်သပိတ်ကြီးကို အရေးအကြီးဆုံး အခန်း တစ်ခန်းမှာ ထားရှိရပေလိမ့်မည်။ သည်သပိတ်ကြီးသည် တိုက်ပွဲ၌ မအောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း မြန်မာပြည်၏ အနာဂတ်ကာလအား သာယာ ဝပြောစွာ ဖန်တီးမည့် လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများကို မွေးဖွားပေးလိုက်လေ သည်။

အတုအပနှင့် အပေါ်ယံမျှသာဖြစ်သော ခုံညားထည်ဝါမှုနှင့် အလှ အပများဝယ် ယစ်မူးနေခဲ့ရှာသော ကိုဘုန်းနိုင်တစ်ယောက်လည်းပဲ လန်၍ နိုးခဲ့လေသည်။ သူသည် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ပွတ်သပ်၍ သူ့ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်တော့သည်။ သည်အခါ သူ ကြည့်ပုံမှာ သူ ယခင်က အကြည့်မျိုးနှင့် မတူတော့။ ယခင်အခါက များနှင့် တစ်ရံရောအခါက သူသည် သူ့ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားကာ အကြိုက်ကိုသာပဲ လိုက်၍ RATIONALISATION ခေါ် ဆင်ခြင်

ကြည့်ရှုခဲ့လေသည်။ ယခုတော့မူ သူသည် သူ့ကိုယ်ကိုယ်လည်း မလှည့်စား၊ အကြိုက်ကိုလည်းပဲ မလိုက်၊ REASONING ခေါ် ရိုးရိုး စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ ကြည့်ရှုလေသည်။ သူ့ဘဝနှင့် ၎င်းပတ်ဝန်းကျင်အစစ်ကို သူမြင်လိုက်သည်။ သူမြင်လိုက်ရတာကတော့ မျောက်တစ်ကောင်နှင့် အုန်းသီးပဲဖြစ်လေသည်။ အင်မတန် ခုံညားထည်ဝါ၍ ကိရိယာတန်ဆာပြည့်စုံသော တက္ကသိုလ်တော့ မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သည်တက္ကသိုလ်သည် ခဲတံလုပ်တတ်အောင်ပင် သင်မပေးခဲ့ချေ။ တက္ကသိုလ်က ဒီဂရီရိုးရိုးတစ်ခု ရရုံမျှနှင့် လခစားအလုပ်ပင် ခပ်ကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေသည်။ ဒီဂရီနောက်မှ အချိတ်အဆွယ်ကလေးပါမှသာပဲ လခစား ကျွန်အလုပ် ရတော့မလို ဖြစ်နေသေးတော့။ သည်မျှဆိုဝါးသော တက္ကသိုလ်ပညာနှင့် ထွက်ရပ်လမ်းကို သူ ရှာဖွေကြည့်သည်။

သူ အစပထမတွေ့ရသော အရာမှာ သူ့ဘဝနှင့် ဆားပတ်ဝန်းကျင်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဘဝမှာ အုန်းသီးကိုရသော်လည်း မခွဲနိုင်သောမျောက်ဖြစ်၍ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နယ်ချဲ့သမား ဂျန်ဘူး(လ်) ၏ ချုပ်နှောင်ထားသောကြိုး ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ဆိုးဝါးသောဘဝနှင့် ကြောက်စရာကောင်းလှသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူသိလိုက်ပြီး အရင့် အရင်လူတွေဟာ သူ့လို မသိခဲ့ကြရောသလားဟု သူတွေးသည်။ သူ ပြန်၍ လေ့လာကြည့်သည်။

အတိတ်ကာလ၌ လူများ ဘာတွေတွေးကြသည်၊ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြသည်။ သည်လိုတွေးလို့၊ သည်လိုလုပ်ခဲ့လို့ ငါသည်ဘဝကို မျက်မှောက်ပြုကြရသည်။ သူသည် ရာဇဝင်ကို လေ့လာတတ်ရမှန်း သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ အတိတ်ရာဇဝင်သည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝအား ဖန်တီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပစ္စုပ္ပန်ကာလသည် အနာဂတ်ကာလအား ရှေ့တော်ပြေးလျက် ရှိလေသည်။

ပစ္စုပ္ပန်၏ ဆိုးဝါးသောဘဝမှ ထွက်မြောက်နိုင်ရန် သူသည် ရုန်းကန် တိုက်ခိုက်ရပေလိမ့်မည်။ သည်လို ထွက်ရပ်လမ်းအတွက် မတိုက်မီ အတိတ်ကာလ ရာဇဝင်ကို ညှိနှိုင်း၍ ပညာရှာဖွေရတော့ သူ့အဖို့ရာ အတော်ပဲ အထောက်အပံ့ ရပေလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်မိလေသည်။

နယ်ချဲ့သမားသည် မြန်မာဘုရင်ကို ဖမ်းသွားပြီးသည့်နောက် ကျွန်ကောင်းကောင်းရရန် တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်အား ကာလကတ္တားတက္ကသိုလ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် တည်ထောင်ဖန်ဆင်းပေးခဲ့လေသည်။ နယ်ချဲ့အချင်းချင်း စားကျက်လှ ကြသော ၁၉၁၄-၁၈ ခု ကမ္ဘာစစ်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ၁၉၁၇ ခုနှစ် ရုရှားဆင်းရဲသားတို့ တော်လှန်အောင်မြင်ရေးသည်လည်းကောင်း ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးတွင် နိုးကြားမှု၊ လှုပ်ရှားမှုများကို မွေးဖွားလိုက်လေသည်။ မြန်မာပြည်၏ နိုင်ငံရေးမှာ အိန္ဒိယ၏ လက်အောက်ခံပြည်နယ်တစ်ခု အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗျူရိုကရက်တစ် အုပ်ချုပ်ရေးအောက်ဝယ် လည်းကောင်း အင်မတန်ပဲ အောက်တန်းကျခဲ့သည်။ ဘာသာ၊ သာသနာ ကိုပဲ အဓိကထားသော ဝိုင်-အမ်-ဘီ-အေ နှင့် လူငယ်ပိုင်းမှ ဂျီ-စီ-ဘီ-အေ တို့ပင်လျှင် ပြောင်းလဲရေးများကို မြန်ရေရှက်ရေနှင့် လက်ခံ ကြသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၂၀ ခုနှစ် သပိတ်သည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဒီသပိတ်မှာ ပညာရေးအတွက် သပိတ်သက်သက်ပဲဖြစ်လေသည်။ တစ်ခုတော့ရှိ သည်။ အမျိုးသားတက္ကသိုလ်နှင့် ကျောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ သည်။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကား အမြင်မကျယ်လှသေး။ ပျော့ သေးသည်။ ညံ့သေးသည်။ မြန်မာ့လူနည်းစုအမြင်နှင့်တော့ကာ သည် သပိတ်ပင်လျှင် အမျိုးသားနေ့ကို မွေးဖွားနိုင်ခဲ့သေးတော့သည်။ အမှန်မှာ

ကျောင်းသားများ သည်အချိန်ကစ၍ နိုင်ငံရေးကို တွေ့လေသည်။ တွေ့သည်နှင့်သာ ဆိုရသည်။ သူတို့အတွေ့မှာ ဟန်အတွေ့သာပဲဖြစ်သည်။ တကယ့်နိုင်ငံရေးကို သူတို့မတွေ့ကြသေး။ သူတို့တွေ့သော နိုင်ငံရေးမှာ လူနည်းစု ကြေးရတတ်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးသာပဲဖြစ်လေသည်။ ၁၉၂၂ ခုနှစ်က မြန်မာပြည်သို့ တိုးတက်၍ ပေးအပ်သော ဒိုင်အာခီ အုပ်ချုပ်ရေးမှာ မြန်မာကြေးရတတ် လူနည်းစုအား ဝေစုခွဲပေးလိုက်သော အုပ်ချုပ်ရေးပဲ ဖြစ်လေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးကို ရသည်မှာလည်း ကျောင်းသားများ၏ အထောက်အပံ့လည်းပဲ ပါလေသည်။ တစ်ခုတော့ကာ ရှိသည်။ ထိုခေတ်ကျောင်းသားများသည် နှောင်းခေတ်ကျောင်းသားများအတွက် သူပုန်စိတ်ကို သန္ဓေတည်ပေးခဲ့လေသည်။

အမျိုးသားကျောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ကြီးလေးသော စာသင်စရိတ် လျော့လာကာ ဆင်းရဲသား သားသမီးများ ခေတ်ပညာကို သင်ကြားနိုင်ခွင့် တိုးတက်ရရှိလာခဲ့လေသည်။

၁၉၂၇ခုနှစ်

သည်နှစ်မှာပဲ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂကို မွေးဖွားလိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂကို ကျောင်းသားများအလိုကျ တည်ထောင်ပေးသော တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်များ၏စိတ်တွင် သမဂ္ဂကို လွှတ်တော်အငယ်စား အခြေမျိုးလောက်သာပဲ မှန်းထားကြလေသည်။ သူတို့၏သဘောတွင် သမဂ္ဂ၏ အဓိကတာဝန်မှာ အာကျယ်ကျယ် စွာတာတာနှင့် တိုင်းပြည်ကို ကောင်းကောင်း ညာတတ်လှိုင်းတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးဖို့လောက်သာပဲ ရည်ရွယ်ခဲ့လေသည်။

မှားလိုက်တဲ့ တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်တွေ ...

'သမဂ္ဂ' သည် ကျောင်းသားများရှေ့က မားမားရပ်ကာ ကျောင်းသား

များ၏ အခွင့်အရေးကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသား ပစ္စည်းမဲ့များ၏ ထွက်ရပ်လမ်းကိုလည်းကောင်း သူတို့နှင့်ရော နယ်ချဲ့သမား အရင်းရှင် များနှင့်ရော နောင်လာအခါ အတိုက်အခံလုပ်လိမ့်မည်ကို သူတို့ကတော့ ထိုစဉ်က ရိပ်မိခဲ့ဟန်မတူ။

ပထမအစကတော့ သူတို့ထင်သည့်အတိုင်း သမဂ္ဂသည် လက်ယာ ဂိုဏ်းသားများ ကြီးစိုးကာ မငြင်းမဆန်ဘဲ ဆောင်ရွက်လာခဲ့လေ၏။

အချိန်

၁၉၂၇ ခုနှစ်သည် တဖြည်းဖြည်း အိုမင်းရင့်ရော်ခဲ့လေသည်။ တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂ၌တော့ လက်ယာဂိုဏ်းသားများပဲ ကြီးစိုးနေကြတုန်း ဖြစ်သည်။ သည်ဟာကြောင့်ပဲ ၁၉၂၇ ခုနှစ်က အတော်လှုပ်ရှားသွားခဲ့ သော မီးရထားအလုပ်သမားသပိတ်ကို ကူညီရမှန်း နားမလည်ခဲ့ချေ။

၁၉၂၉ ခုနှစ်

အမေရိကန်မှ အစပြုသော ကမ္ဘာစီးပွားရေး ကျပ်တည်းမှုကြီးတွင် မြန်မာပြည်သည် အလူးအလဲပဲ ခံလိုက်ရရှာလေသည်။ တိုးတက်များပြား လာသော အလုပ်လက်မဲ့များ၊ စပါးတစ်ရာလျှင် နှစ်ရာအထက်မှ လေး ဆယ့်ငါးကျပ်၊ လေးဆယ်အထိ ဈေးကျခြင်း၊ အရောင်းအဝယ် ပျက်ပြား ခြင်း၊ လယ်သမားများ လယ်လက်လွတ်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ရခြင်း၊ ငတ်မွတ်သောဘဝသို့ အများအပြား ရောက်ရခြင်း။

အမှန်မှာတော့ ရောက်သမျှ ဘေးဒဏ်ကို ဆင်းရဲသား အလုပ် သမား၊ လယ်သမားများသာ ကျုံး၍၊ ကုန်း၍ ခံလိုက်ကြရရှာသည်။

ထမင်းဝဝ မစားရရှာကြသော အလုပ်သမားများ၏ တော်လှန်ပုန် ကန်လိုသည့် စိတ်ဓာတ်ကို နယ်ချဲ့သမားသည် ကုလား-မြန်မာ အဓိ

ကရုဏ်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်လေသည်။ ကုလားဆင်းရဲသားနှင့် မြန်မာ ဆင်းရဲသားများကား နယ်ချဲ့သမား၏ ပရိယာယ်တွင် ယစ်မူးကာ လူတစ် တန်းစားတည်းချင်း တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြလေသည်။

သာယာဝတီသူပုန်ကြီး သို့မဟုတ် လယ်သမားအရေးတော်ပုံ၊ သည် အရေးတော်ပုံကြီးမှာ ငတ်၍ မသေလိုဘဲ တိုက်ရင်းသေဖို့ စိတ်ဓာတ်ရှိ သည့် လယ်သမား သူပုန်ကြီးပဲ ဖြစ်လေသည်။

ယဉ်ကျေးသည်ဟု သူတို့ကိုယ်ကိုယ် အယူရှိသော နယ်ချဲ့သမား သည် ငတ်၍ ပုန်ကန်ကြသော လယ်သမားများကို ရက်ရက်စက်စက် ကြီးပဲ သတ်ဖြတ်နှိပ်ကွပ်ပစ်လိုက်လေသည်။ သည်လို လယ်သမားတွေ ကို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး နှိပ်ကွပ်လိုက်သဖြင့် အသွင်အပြင်အားဖြင့် တော့ ငြိမ်းချမ်းသွားပုံရသော်လည်း အတွင်းကတော့ မငြိမ်းတော့ချေ။ မြန်မာတွေ တော်လှန်ပြီဟူသော အသိတရားသည် လူတိုင်းစိတ်ဝယ် ကိန်းဝပ်ခဲ့ကြသည်။ သူပုန်ကြီးကြောင့်လည်းပဲ မြန်မာလူငယ်တွေ ထိထိ ရောက်ရောက် နိုးကြားလာခဲ့သည်။ လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများကို မွေးထုတ် မည့် လူငယ်အသင်းများ တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။

သည်အချိန်လောက်မှာ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ၌ လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများ ကြီးစိုးစ ပြုလေပြီ။ သို့ရာတွင် လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများကား သမဂ္ဂကို ခေါင်း ဆောင်နိုင်လောက်အောင် အရည်အချင်းမရှိကြသေး။ အင်အားမရှိကြ သေး။ သည်ခေတ်လောက်ဆီက တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂမှ ကိုဗစိန်နှင့် ဂန္ထ လောကမှ သူပုန်စာရေးဆရာ ကိုဘသောင်းတို့ ‘တို့ဗမာအစည်းအရုံး’ ကို မွေးဖွားလိုက်ကြလေသည်။ ‘တို့ဗမာအစည်းအရုံး’ ဆိုသည့်အတိုင်းပဲ ပြင်းထန်သော လူငယ်တစ်စု၏ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် လူကြီးပိုင်း နိုင်ငံ ရေးခေါင်းဆောင်များကို မကျေနပ်ကြ၍လည်းကောင်း၊ ကုလား- မြန်မာ အဓိကရုဏ်းနှင့် လယ်သမားသူပုန်ကြောင့်လည်းကောင်း မြန်မာ လူငယ်

ပညာတတ်ကလေးများသည် ထောင်ကျခံ၊ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံကာ တော်လှန်မည့်အင်အားစု အဆောက်အအုံကို တည်ထောင်မိကြလေသည်။ အမှန်မှာ 'တို့ဗမာအစည်းအရုံး' သည် ပညာတတ် လူငယ်ပိုင်း နိုင်ငံရေးသမားများအား အရောင်တင်ပေးခဲ့သော အစည်းအရုံးပဲ ဖြစ်သည်။ လူကြီးများအား ပုန်ကန်ကာ တကယ့်နိုင်ငံရေးကို လုပ်ကိုင်ကြမည့် အနာဂတ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများကို တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် သန္ဓေတည်ခဲ့လေသည်။

ကျောင်းသားများလည်းပဲ စီးပွားကျပ်တည်းမှု၊ တိုင်းပြည်မငြိမ်သက်မှုများကြောင့် သူတို့၏ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တွေးတောစဉ်းစားစပြုလေသည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ မင်းသားဟန် စတိုင်နှင့် သုံးဖြုန်းကာလည်း မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ကျောင်းမှထွက်လျှင် ဆိုးဝါးလှသော အလုပ်လက်မဲ့ ဘဝကြီးသို့ ရှေးရှုရတော့မည်ကို မြင်လာကြလေသည်။ ယူနီဗာစီတီ ကောလိပ်ကျောင်း ဆိုသည်မှာ နယ်ချဲ့သမားက ခံ့ညားလှပစွာ ဆောက်လုပ်၍ထားကာ ဒီဂရီရရှိသူများအတွက် စာရေးအလုပ်လောက်ကိုသာပေး၍ ဒီဂရီထက်ပိုကာ ဂုဏ်ထူးယူနိုင်သောသူများအတွက် လောက်သာ 'ချိုထားဆပ်' ခေါ် သခင်ကလေး အလုပ်လောက်ကိုပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားမှန်း သူတို့ သိတတ်လာကြသည်။ သူတို့၏ ရှေ့ရေးကို တွေးတောပူပန်ရမှန်း သူတို့ သိတတ်လာကြသည်။ လူအဖြစ်ကို ရရှိသော်လည်းပဲ လူကဲ့သို့ စိတ်ချလက်ချမနေဘဲ အမြဲတစေ ပူပင်သောကရောက်နေခြင်းမှာ အဆုံးမှာတော့ 'ကျွန်ဘဝ' နှင့် နေရလို့ပါကလားဟု နယ်ချဲ့စနစ်ဘေးအန္တရာယ်ကြီးကို သူတို့ တွေ့ကြသည်။ သည်အချိန်လောက်ဆီက ကျောင်းသားတွေ ပြင်းထန်သော မျိုးချစ်စိတ် ကိန်းအောင်းလာကြလေသည်။ သို့ရာတွင် နယ်ချဲ့စနစ် တိုက်ဖျက်ရေးအင် အားစုတွင် ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားများနှင့် ပူးပေါင်းရမည်ကို မမြင်ခဲ့ကြသေးချေ။

၁၉၃၅-၃၆ ခုနှစ်နှင့် သမဂ္ဂ

သည်နှစ်မှာပဲ ကိုဘုန်းနိုင် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာသောအခါ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂဝယ် လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများ ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် လက်ဝဲဂိုဏ်းသား အင်အားကား နည်းပါးလှပါသေးသည်။ သည်လို နည်းပါးတာကြောင့်လည်းပဲ သူတို့ ကျောင်းသားများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သော ပညာရေးစနစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးလောကီမျှ တောင်းဆိုခဲ့ကြလေသည်။ အမှန်မှာ သည်လောက် တောင်းဆိုချက်ကလေးမျှနှင့်သာပဲ သူတို့ ရောင့်ရဲကြရသည်။ အကြောင်းရင်းကို စိစစ်ရှာဖွေလျှင် သည်သပိတ်ကို လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများ ခေါင်းမဆောင်နိုင်ခြင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ သပိတ်မှောက်စဉ်က ခေါင်းဆောင်မှာ ကိုနု ဖြစ်သော်လည်း သပိတ်လှန်ပြီးသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ မှောက်ဆဲအခါ၌လည်းကောင်း ကိုနုသည် ခေါင်းဆောင် မဟုတ်တော့ချေ။

သည်သပိတ်ကြီးသည် တက္ကသိုလ်၏ အတုအပနှင့် အပေါ်ယံမျှ ဖြစ်သော အလှအပဝယ် ယစ်မူးနေခဲ့ရှာသော ကိုဘုန်းနိုင်အား တပ်လှန်၍ နှိုးခဲ့လေသည်။ သူ့ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖန်တီးခဲ့သော အတိတ်ကာလ ရာဇဝတ်ကောင်ကို သူ တွေ့လေပြီ။ သည်ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထွက်မြောက်ရာလမ်းကိုလည်းပဲ သူ တွေ့လေပြီ။

ကျဉ်းမြောင်းလှသော ပညာရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုလောက်ကိုသာပဲ တောင်းဆိုခဲ့ကြသော သပိတ်ခေါင်းဆောင်များသည် သပိတ်လှန်လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အမှန်မှာတော့ သူတို့မှာ DEFEATIST MENTALITY ခေါ် အရှုံးပေးလိုသော စိတ်ဓာတ်က လွှမ်းမိုးနေလေသည်။ ခေါင်းဆောင်များကား မညံ့၊ ပြုပြင်ရေးသမားများဖြစ်သည်။

သည်တုန်းက လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများထဲမှ ခေါင်းဆောင်အစားမထိုးနိုင်ခဲ့သည်မှာ သူတို့ညံ့၍ပဲဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ညံ့၍ ထိုသပိတ်ကို ပြုပြင်

ရေးသမားများ၊ လက်ယာဂိုဏ်းသားများ ကြီးစိုးကာ လှန်လိုက်ကြရသော်
လည်း ထိုအရေးတော်ပုံသည် ကျောင်းသားများအတွက်သာမကဘဲ မြန်မာ
တစ်ပြည်လုံးအတွက် ထူးခြားကာ ရာဇဝင်တွင်ရမည့် အခန်းဖြစ်လေ
သည်။ ပထမအကြိမ် ကျောင်းသားများ စုရုံးမိကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံလုံး
ဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂကို သည်သပိတ်ကြီးကပဲ မွေးဖွားပေး
လိုက်သည်။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မန္တလေးကွန်ဖရင့်မှစ၍ ကျောင်းသားများကို
ကိုအောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ ကျဉ်းမြောင်းလှသော ပညာရေး
ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူထုနှင့်သက်ဆိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကူးပြောင်းလာ
ခဲ့ပေသည်။

အမှန်မှာတော့ကာ သမဂ္ဂသည် နယ်ချဲ့စနစ်တရားခံနှင့် အရင်းရှင်
ရာဇဝတ်ကောင်ကို မျောက်အုန်းသီးရသလို ဘဝမှ တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်
လေသည်။ သူတို့၏ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထွက်မြောက်ရာလမ်းကို
သူတို့ စာကြည့်ခန်းအတွင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်ရှုကြလေသည်။

အလုပ်သမား၊ လယ်သမား ဆင်းရဲသားများ။

သည်အင်အားစုကို သူတို့ တွေ့လိုက်ကြသည်။

သည်ဟာကြောင့်လည်းပဲ ၁၉၂၀ ခုနှစ် သပိတ်နှင့် ၁၉၃၆ ခု သပိတ်
ကို ခြားနားသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

သည်သပိတ်ကြီးသည် တက္ကသိုလ်၏ ခံညားထည်ဝါမှု ပကာသန
ဝယ် အမှူးကြီးမှူးရှာခဲ့သော ကိုဘုန်းနိုင်အား ဘဝသစ်သို့ ရှေးရှုပို့ဆောင်
ခဲ့လေသည်။ အတုအပမျှသာ ဖြစ်တော့သော သည်တက္ကသိုလ်ကို သူ
သည် အင်မတန်မှ စိတ်နာခဲ့ပါသည်။ ရွှေကျောင်းပြောင်၍ ဝမ်းခေါင်
လှပါတိသော တက္ကသိုလ်၊ လူတန်းစား ခွဲခြားပစ်သော တက္ကသိုလ်၊
ဆင်းရဲသား သားသမီးများမှာ ဉာဏ်ကောင်းပါလျက်၊ လာချင်လျက်နှင့်

မောင်းထုတ်သော တက္ကသိုလ်၊ လူတစ်ဆုပ်စာအတွက် တက္ကသိုလ်၊ ကျွန်ုပ်ညာကိုသာပဲ ပေးသော သည်တက္ကသိုလ်ကြီးကို ယမ်းဘီလူးနှင့် အမြစ်ကပါ ဖြိုချလိုက်ပြီး လူတိုင်းနေနိုင်မည့် တက္ကသိုလ်၊ တကယ့်ပညာကိုသာ ပေးနိုင်မည့် တက္ကသိုလ်ကိုသာပဲ တည်ထောင်လိုသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ ပညာရေးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုတည်း၌သာ မဟုတ်တော့ဘဲ လူသတ္တဝါများ၏ မညီမမျှဘဲ မအေးမချမ်းလှသော လူ့အဆောက်အအုံကြီးကိုပါ အမြစ်ကစ၍ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ချင်သော စိတ်ဓာတ်များသည် သူ၏အတွင်းစိတ်ဝယ် ကိန်းအောင်းစပြုခဲ့လေပြီ။

သူသည် အပြင်ဘက်လောကကို စောင်းငဲ့၍ ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။ ဒိုင်အာခီသက်တမ်းကုန်၍ ၉၁ ဌာနအုပ်ချုပ်ရေးဝယ် မင်းသားကြီးများသည် ခွက်စောင်းခုတ်နေကြလေသည်။ မြန်မာပြည်သည် အိန္ဒိယလက်အောက်မှ ခွဲထွက်ကာ သီးခြားကျွန်နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ အတုအပဖြစ်သော အထက်အောက် လွှတ်တော်နှစ်ခုကို ဖန်ဆင်းပေးလိုက်၍ မင်းသားကြီးတစ်စုကို တဒီးဒီးနှင့် တိုက်ပေးလိုက်သည်။ သည်လို တိုက်ပေးပြီးသည်နောက် နယ်ချဲ့စနစ်၏ ကိုယ်စားလှယ် ဘုရင်ခံသည် အာဏာတွေ တစ်ပုံကြီးကိုင်ကာ မင်းသားကြီးများကို လက်ခုပ်တီးပေးမည့် ဗြိတိသျှအရင်းရှင်ကြီးများနှင့် ဘေးလွတ်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထိုင်၍ ကြည့်နေလေသည်။

သည်လို မင်းသားကြီးများ တဒီးဒီးနှင့်တိုက်နေကြ၍ နယ်ချဲ့သမားက ဘေးမှ ဇိမ်နှင့်ကြည့်နေစဉ် တစ်နှစ်လျှင် အမြတ်ငွေသန်းပေါင်း ၆၀ မှ ၁၀၀ အထိ အရယူနေသော ဘီ-အို-စီ သည် သူ၏ အလုပ်သမားများအား တစ်နှစ်လျှင် ခုနစ်သန်းမှ ၁၀ သန်းလောက်အထိသာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ပေးထားလေသည်။ သည်လို နိုင်လိုမင်းထက်နှင့် အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများအား ရက်ရက်စက်စက် လုယူနေ

သော အရင်းရှင်ကြီးများအား အလုပ်သမားတို့သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်၍ လာတော့သည်။

လယ်သီးစားဥပဒေကြမ်းကို အတည်ဖြစ်စေရန် လယ်သမားများ သည် ကြိုးစားလျက် ရှိကြလေသည်။

ဆိုးဝါးလှသော ကုလား-မြန်မာ အဓိကရုဏ်းကြီး ပြီးစအချိန်တွင် အလုပ်သမားနှင့် လယ်သမားများသည် မကျေမချမ်းနိုင်တော့ဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကုန်တော့သည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် တိုးတက်နေသော အင်အားစုနှင့် ဖောက်ပြန်နေ သော အင်အားစုနှစ်ခုကို တွေ့လေသည်။ သည်အင်အားစုနှစ်ခုသည် စောင်လျက်ရှိလေသည်။ ခေါင်းဆောင်မှုနှင့် အချိန်သာပဲ လိုတော့သည်။

ဥက္ကဋ္ဌ ကိုဗဟိန်းနှင့် အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေတို့သည် မကွေးမှ အလုပ်သမားများ ရန်ကုန်ဆီသို့ အမြန်ဆုံး ချီတက်လာနိုင်ရန် သွား ရောက်ကူညီခေါင်းဆောင်ရာမှ ပုဒ်မ ၁၀၇ နှင့် နယ်ချဲ့အစိုးရသည် ဖမ်းလိုက်လေသည်။ သည်လို ဖမ်းလိုက်ခြင်းသည် နယ်ချဲ့သမားအဖို့ အမှားကြီး မှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အမှန်မှာ သည်လို ဖမ်းလိုက် ခြင်းသည် ကျောင်းသားများကို ဆူပူရန် အခါပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ် သွားလေသည်။ ပေါက်ကွဲတော့အံ့ဆဲဆဲ ယမ်းအိုးကြီးထဲသို့ မီးပွားချ ပေးလိုက်ခြင်းသာပဲဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မဖမ်းစေကာမူ သည်အရေးတော်ပုံသည် အနှေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို ဖြစ်ပေါ်လာတော့ မည်ကား မလွဲဧကန်ပဲဖြစ်တော့သည်။

သူပုန်-သူပုန်-ထ-ထ

ကိုဘုန်းနိုင်သည် တစ်ခုတည်းသော မှု၊ တစ်ခုတည်းသော သံမဏိ ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာနှင့် ကျောင်းသို့ပို့ရရှာသော မိဘများ

ကိုသော်မှ မဇဲကွက်နိုင်တော့ဘဲ တက္ကသိုလ်ဥပဒေကို တော်လှန်၍ နယ်ချဲ့ စနစ်ကို ပုန်ကန်ရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အဘယ်နိုင်ငံရေးပါတီကမှ စိတ်ကူးမထည့်ဝံ့ခဲ့သော ပြည်သူ့လွတ်လပ်မှုကို ချုပ်ချယ်ထားသည့် ဥပဒေပုဒ်မများကို ချိုးဖဲ့ကာ ကျောင်းသားများသာ တပ်ဦးမှ ရင်ကော့၍ ရှေ့ဆောင်ကာ အာဏာဖိဆန်ခဲ့ကြလေသည်။ ဖောက်ပြန်နေသော အင်အားစု၏ နှိပ်ကွပ်မှုကို ခံနေရရှာသော ပစ္စည်းမဲ့ ဆင်းရဲသား အလုပ် သမားများအား ခေါင်းဆောင်ရန် ကျောင်းသားများ နိုင်ငံရေးနယ်ထဲသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်လိုက်ကြသည်။

ဆင်းရဲသား အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့၏ တိုးတက်နေသော အင်အားစုနှင့် သွေးစည်း၍ နယ်ချဲ့စနစ်ကို တိုက်ဖျက်ရန် မူချင်းတူနေ သော ကျောင်းသားများသမဂ္ဂနှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် ပူးပေါင်း လိုက်ကြလေသည်။

၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံ

ကျောင်းသားများနှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ခေါင်းဆောင်ခဲ့ကြ သည်။ လယ်သမားနှင့် အလုပ်သမားတို့၏ အရေးတော်ပုံကြီး ဖြစ်လေ သည်။ ရာဇဝင်ပြုမည့် ကျမ်းဆရာများသည် သည်အရေးတော်ပုံကြီးကို အရေးပါသော အခန်းမှ ရေးသားရပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ထိုအရေးတော်ပုံ၏ ခေါင်းဆောင်များကား ညံ့လှပါ သည်။ ပျော့လှပါသည်။ နယ်ချဲ့စနစ်အား တိုက်စစ်ဆင်ရာ၌ ရန်သူ၏ အင်အားနှင့် ပရိယာယ်ကို မမြင်ကြ။ ဖောက်ပြန်တတ်သော လူလတ် တန်းစား အချောင်သမားများကို အရေးတော်ပုံ၏ ခေါင်းဆောင်များ သည် တော်လှန်ရေးအင်အားစုထဲမှ မထုတ်ပစ်ခဲ့ချေ။ ခေါင်းဆောင်များ ၏ ညံ့ဖျင်းမှုကို သိလျှင်သိချင်း နယ်ချဲ့သမား၏ ကိုယ်စားလှယ် ဘုရင်ခံ

သည် သူ့လက်ထဲတွင် တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးရှိနေသော အာဏာတွေကို အသုံးပြု၍ အရေးတော်ပုံကြီးအား အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲသွားတော့အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်ကွပ်လိုက်လေသည်။

အရေးပါ အရာရောက်သော ခေါင်းဆောင်များကို နွားကလေး၊ ဆိတ်ကလေး ဖမ်းသလို ဖမ်း၍ ချုပ်နှောင်ထားလိုက်လေသည်။ ထောင်ထဲတွင်သာပဲ သူတို့ခများများ ဆွေးနွေးကြ၊ စာဖတ်ကြ၊ စာရေးကြရရှာတော့သည်။ အပြင်တွင် ကျန်ရစ်ကြသေးသော ခေါင်းဆောင်များကား ဘာလုပ်ကြရမှန်းကိုပင် မသိတတ်ကြတော့ဘဲ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေကြလေသည်။

အင်မတန် ယဉ်ကျေးသော ဒီမိုကရေစီ။

စည်းကမ်းသေသပ်စွာနှင့် မိမိတို့၏ဆန္ဒကို ပြကြရှာသော ကျောင်းသားများအား မြင်းနှင့်တိုက်၍ တုတ်နှင့်လည်းပဲ ရိုက်လေပြီ။

သည်လိုရိုက်သဖြင့် ဂျပန်ဆင်မှ ကိုအောင်ကျော်တစ်ယောက်တော့ကာ ဒီမိုကရေစီ၏ ချိုမြိန်သောအရသာကို ဦးစိန်လှအောင်ဂူဘေးမှာ တွေ့သွားရှာလေခဲ့ပြီ။ စတုတ္ထနိုင်ငံတော်ဟု အဆိုရှိသော မိမိတို့၏ ထင်မြင်ချက်ကို လွတ်လပ်စွာပဲ ရေးနေကြသော သတင်းစာများအားလည်းပဲ အာမခံငွေ တောင်းလိုက်လေပြီ။ ပြည်သူတို့၏ ဆန္ဒအလျောက် စီတန်းလှည့်လည်၍ ကန့်သတ်ခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေးကိုလည်းပဲ ပုဒ်မ၊ ပုဒ်မများဖြင့် ပိတ်ဆို့လိုက်ပြန်ပြီ။ အရေးတကြီး လုံခြုံရေးဥပဒေဖြင့်လည်းပဲ လူတစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ထင်သလို ချုပ်နှောင်လိုက်လေပြီ။ သူတို့ခများများ၏ နစ်နာချက်ကို တောင်းရှာကြသော အလုပ်သမား၊ လယ်သမားများအားလည်း မျက်ရည်ယိုမှုံးဖြင့် နှိပ်ကွပ်လိုက်လေပြီ။

သည်ဟာလားပဲ အင်မတန်ယဉ်ကျေးသော ဒီမိုကရေစီဆိုတာ။ အင်မတန် မြင့်မြတ်လှပါသည်။ ယဉ်ကျေးလှပါသည် အဆိုရှိသော

ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့၏ ဒီမိုကရေစီဝါဒကို ကိုဘုန်းနိုင်တော့ဖြင့် သေသေချာချာ မျက်ဝါးထင်ထင်ပဲ မြင်လိုက်ရလေသည်။ အရသာရှိရှိပဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အမှန်မှာ ကိုဘုန်းနိုင်သည် ပြန်လည်စေ့စပ်လိုသေးသောမူဖြင့် သပိတ်မှောက်လာသော ကျောင်းသားတော့မဟုတ်။ တော်လှန်ရေး၊ အာဏာရယူရေး သူပုန်ကျောင်းသားသာပဲဖြစ်သည်။ သည်နှစ်ခုကိုသာပဲ ရှေးရှု၍ တော်လှန်သော ကျောင်းသားသည် သူ့လက်တွင်းသို့ လုံလောက်သော အာဏာကို အရယူပြီးမှပဲ အေးပေလိမ့်မည်။ ကျောင်းသားတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြပေသည်။ အစာပင် အငတ်ခံခဲ့ကြပါသေးသည်။

ဒါပေမဲ့တော့ကာ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကား မူကို ပြောင်းပစ်လိုက်ကြလေသည်။ သူတို့သည် အချောင်သမားများကို ဗိုလ်ချုပ်ခန့်၍ အာဏာပိုင်များနှင့် စေ့စပ်ကြလေပြီ။ သူတို့ကပဲ အလံလှဲပေးလိုက်တော့မင့်ဟာ အလုပ်သမားနှင့် လယ်သမားများလည်းပဲ နယ်ချဲ့သမားအား ဒူးတုပ်ကာ လက်နက်ချလိုက်ရသည်။

ကျောင်းသားများ အညံ့ခံခဲ့ရလေပြီ။ ဆင်းရဲသားများ အရှုံးပေးလိုက်ရပေပြီ။

၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံကြီးကား ပြိုကွဲသွားရှာတော့သည်။
နယ်ချဲ့သမားလည်း ပြုံးလေပြီ။

အမှန်မှာတော့ တိုင်းပြည်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ ကောင်းမွန်တိုးတက်အောင် မလုပ်ပေးနိုင်သော ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအား ဆွဲချကာ ဒိုင်းဝန်ထက်ကဲသော မင်းသားကြီးတစ်စုအား ကုန်းပိုး၍ တင်လိုက်ရခြင်းသာပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် အမျိုးသားအစိုးရအဖွဲ့ကို အစားထိုးလို၍သာပဲ ညွန့်ပေါင်းကို ဆွဲချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်းပဲ သူတို့စိတ်ကူးခဲ့သော အမျိုး

သားအစိုးရကို မတင်နိုင်ခဲ့ချေ။ သည်လို ၃၅ ခုနှစ် အုပ်ချုပ်ရေးအောက်မှာ အမျိုးသားအစိုးရသည် ဘယ်နံရောအခါမျှ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ချေ။ မှားလိုက် တဲ့ ကျောင်းသားတွေ၊ အကြောင်းမူကား အောက်လွှတ်တော်ဟု ခေါ်ဝေါ် ခြင်းပြုနေကြသော မြန်မာပြည်ရပ်သေးစင်၌ EUROPEAN BLOC ခေါ် အရင်းရှင်ကြီးများ၏ ၃၆ ပြား အရေအတွက်ရှိသော ခဲပြားများ သာလျှင် ‘ကဲဘိနက်’ ဟု အခေါ်အဝေါ် ရှိကြပြန်သော မင်းသားကြီး တစ်စုကို ဖန်ဆင်းနိုင်သော အနန္တတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

သပိတ်လှန်လိုက်သောအခါ သုံးလနီးပါးမျှ လူရောစိတ်ပါ၊ နေ့ရော ညပါ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရှာသော ကိုဘုန်းနိုင်တစ်ယောက်တော့ စိတ်ချုံး၊ လူချုံး ဖြစ်ကာ တစ်ခါတည်းပဲ ဗုန်းဗုန်းကြီး လဲကျသွားလေသည်။

ဒါပေမဲ့တော့ သူသည် တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်များနှင့် နယ်ချဲ့သမား တို့အား တခြားလူတွေက အရှုံးပေးလိုက်သည့်တိုင်အောင်လည်း သူသည် အရှုံးမပေး၊ သူသည် အနိုင်မခံ။ သူသည် ခေါင်းအောက်လျှို၍ ဒူး မထောက်ခဲ့။ သူ့ဝါဒ၊ သူ့မူ၊ သူ့ယုံကြည်ချက်များကို ဆန့်ကျင်၍ သူ သည် ကျောင်းသို့မပြန်တော့ဘဲ သူ့ထိုက်နှင့် သူ့ကံသဘောနှင့် သူသည် လောကအား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခဲ့လေသည်။ သူ ယုံကြည်သော သူ၏မူကို သူသည် ကိုးကွယ်မှန်း သိသာလောက်ပါပြီ။

သူတစ်ယောက်တည်းသာပဲ ချောင်ကျကျ အိမ်ပုကလေးထဲမှာ ပြုမယ့်၊ စုမယ့်လူမရှိဘဲ အဆုတ်နာရောဂါကြီးနှင့် နယ်ချဲ့သမားကို အနိုင် မခံဘဲ ကြုံကြုံခံနေသည်။

‘လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့’
 ‘လူမိုက် အလိုရှိသည်’
 ‘သူပုန်... သူပုန် ထ... ထ’

‘နယ်ချဲ့အစိုးရ ပျက်စီးပါစေ’

ဟု အာပေါက်အောင် အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ခဲ့သော ရဲဘော်များကား စာမေးပွဲဖြေနေကြလေပြီ။

သူနှင့် အင်မတန်ရင်းနှီးသော ရဲဘော်များအနက် ကိုအုန်းကျော် တစ်ယောက်သာပဲ သူ့ကို လာရောက်ကြည့်ရှုနိုင်လေသည်။ ကိုအုန်းကျော်သည် ကိုဘုန်းနိုင်နှင့်အတူတူ ဝိဇ္ဇာအထက်တန်းမှာပဲ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင် သဘောချင်းလည်း အခါခပ်သိမ်းလိုပဲ တိုက်ဆိုင်တူညီကြသော ရဲဘော်ချင်းလည်း ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူတို့နှစ်ယောက် သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်။ ဒါပေမဲ့တော့ကာ ကိုအုန်းကျော်သည် ကိုဘုန်းနိုင်ဆီသို့လာနိုင်၍ ကိုဘုန်းနိုင်ကလည်းပဲ ကိုအုန်းကျော်လာသည့်အတွက် အားတက်မိလေသည်။

လူမမာသည် အံ့ကြိတ်လိုက်လေသည်။
အတိတ်ကာလသည် ရေးရေးပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။
“လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့ဗျာ”

လူမမာသည် ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။
“လုပ်ချင်တာ လုပ်ရရင် ကျုပ်တော့ သေရမှာကိုလည်း မကြောက်ပါဘူး ကိုအုန်းကျော်”

လူမမာသည် ဆက်လက်၍ ပြောနေသည်။ ကိုအုန်းကျော်ကတော့ ငြိမ်သက်စွာပဲ နားထောင်နေလေသည်။

“ဘယ်လောကခံနဲ့ ဘယ်ကံတရားကိုမှလည်း မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လုပ်ချင်တာသာ မလုပ်ရဘဲ သေသွားမှာပဲ ကျုပ်စိုးရိမ်တယ်”

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ကံတရားနှင့် လောကခံတရားကို မထိမဲ့မြင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဟာတော့ ခင်ဗျားဥစ္စာက မပြင်းထန်ဘူးလား ကိုဘုန်းနိုင်”
ကိုအုန်းကျော်က မေးလိုက်လေသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ရုတ်တရက် ပြန်မပြောလိုက်နိုင်ပေ။ သူ့မှာ EMO-
TION ခေါ် မွန်နေသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဥပမာတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်ဗျာ”

“ပေးတာပေါ့ ကိုအုန်းကျော်၊ နားထောင်ရတာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ နက္ခတ်တာရာ
ကြည့်တတ်တဲ့ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျ။ တစ်နေ့ ညခင်းမှာ အဲဒီ
ပုဏ္ဏားကြီးဟာ နက္ခတ်တာရာအနေအထားကို ကြည့်လိုက်တော့ကာ
မကြာမီ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး မိုးခါးကြီးရွာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို တွေ့ရ
သတဲ့။ အဲဒီလို ရွာတဲ့မိုးခါးရေကို သောက်သုံးတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ
အားလုံးလည်း ရူးကုန်ကြတော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း သိတော့ ပြည့်ရှင်
မင်းကိုသာပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်လျှောက်ထားပြီး တိုင်းသူပြည်
သားတွေကို အသိမပေးနိုင်ဘဲ ရေကောင်းရေသန့်တွေကို သိုလှောင်
ထားကြသတဲ့ဗျ။ မကြာပါဘူး မိုးခါးကြီးလည်း ရွာချလိုက်ပါရောဗျာ။
ဘယ်လိုမှ မသိရှာတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာလည်း မိုးခါးရေကို
သောက်သုံးမိကြတော့ တစ်တိုင်းပြည်လုံးပဲ ရူးကုန်ကြသတဲ့။ မိုးခါးရေကို
မသောက်မသုံးတဲ့ ပြည့်ရှင်မင်းနဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးတော့ ဘယ်ရူးမလဲဗျ။
ဒါပေမဲ့တော့ကာ တကယ်ပဲ ရူးနေတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက တို့ဘုရင်
ကြီးနဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ ရူးပြီလို့ဆိုပြီး အော်ကြသတဲ့။ ရှင်ဘုရင်နဲ့ ပုဏ္ဏား
ကြီးကလည်း တစ်တိုင်းပြည်လုံး ရူးကုန်ပြီလို့ သူတို့အချင်းချင်း ပြောကြ
တယ်”

ကိုအုန်းကျော်သည် ခေတ္တအနားယူကာ ကိုဘုန်းနိုင်ကို အကဲခတ်
လိုက်သည်။

“ကိုဘုန်းနိုင်”

သူသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသူကို လှုပ်လိုက်လေသည်။

“ဗျာ...”

“ခင်ဗျား အယူအဆနဲ့ဆိုရင် ဒီ လူနှစ်စုထဲက ဘယ်လူစုဟာ ရူးတယ်လို့ ပြောမလဲ”

“တိုင်းသူပြည်သားတွေ ရူးတာပေါ့ဗျ”

မဆိုင်းမတွဘဲ သူက ဖြေလိုက်သည်။

“ရူးတာကတော့ ထားပါဦး၊ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူဟာ ရူးတာလဲဗျ”

“ခက်ပါဘိတော့ဗျာ ကိုအုန်းကျော်၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေပေါ့ဗျ”

“အင်း... အင်း... ခင်ဗျား အယူအဆ ဒီအတိုင်းသာသွားရင် ဆိုကရေးတီးရဲ့လမ်းကို လိုက်ရင်လိုက်၊ ဒီလိုမှ မလိုက်ချင်ရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ လောကရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ SOCIAL ISOLATION တစ်ယောက်တည်းနေရလိမ့်မှာပဲ ကိုဘုန်းနိုင်”

ကိုအုန်းကျော်သည် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှန်တယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ ပရင်စီပဲလ်ကိုသာ လုပ်ရရင်တော့ ဒီလောကကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်နေရပါစေဗျာ”

“ခင်ဗျား နစ်နာမှာပေါ့ ကိုဘုန်းနိုင်”

“နစ်နာတာတော့ အဆန်းမှမဟုတ်ဘဲ ကိုအုန်းကျော်၊ ခုပဲကြည့်ပါလား။ ကျုပ်တို့ ယူနီယံကပဲ ခေါင်းဆောင်ပြီး ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံကြီးမှာ နယ်ချဲ့စနစ်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ ဓနရှင်တွေကို တိုက်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ညံ့လို့ ရှုံးခဲ့တယ်။ ဒီရှုံးခဲ့တာကိုလည်း ကျုပ်တို့ အရှုံးခံပြီး ဘာပြုလို့ နယ်ချဲ့သမားနဲ့ ဓနရှင်တွေကို ဒူးထောက်လိုက်ကြတာတုံး။ ကျုပ်အဖို့တော့ ရှုံးပေမဲ့ အရှုံးမပေးဘူး။ ဒီလို အရှုံးမပေးတဲ့အတွက်

ကျုပ်ကိုယ်ကို ခင်ဗျားတို့အမြင် ကျုပ်ခံစားရတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ဆိုတော့ နစ်နာ တယ် ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့တော့ EXAM အိပ်မိန်း ဖြေကြတော့ မယ်၊ ဟန်ကျကြတော့မယ်၊ ကျုပ်တော့ ...”

သူ စကားရပ်သွားသည်။

“အောင်မယ်... ခင်ဗျား ချောင်းမဆိုးတော့ဘူး”

“အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

လူမမာသည် အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးနေတော့သည်။ ချောင်းဆိုး လိုက်ရသောကြောင့် သူ အင်မတန်ပဲ ပင်ပန်းသွားပုံရလေသည်။

“စိတ်... စိတ်... စိတ်”

ကိုအုန်းကျော်သည် သည်လူမမာ ကိုဘုန်းနိုင်အား သုံးသပ်လိုက် လေသည်။

“စိတ်ကိုသာ အောင်ရင်တော့ သံသရာရဲ့အဆုံးကို အောင်တာပဲနော် ကိုအုန်းကျော်”

လူမမာသည် အသက်ကို အားယူ၍ရှုရင်း ပြောလေသည်။

“အင်း... ခင်ဗျားလည်းပဲ သိပ် အယူသီးနေတော့တာပဲ ကိုဘုန်းနိုင်”

“အယူသီးတယ် ဟုတ်လားဗျ ကိုအုန်းကျော်၊ ဒါကတော့ ခင်ဗျား အယူအဆနဲ့ ပြောတာကိုးဗျ”

“ကျုပ် အယူအဆနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောနေတာပါ ကိုဘုန်းနိုင်”

ချော့မော့ဖျောင်းဖျသောလေသံလေးဖြင့် ကိုအုန်းကျော်သည် သူ့ ရဲဘော်အား ပြောနေရှာသည်။ အမှန်မှာတော့ ကိုဘုန်းနိုင်လို လူ တစ်ယောက်အား ချော့မော့ပြောဖို့ရာ အရွယ်လည်း မဟုတ်ပါ။ သူသည် ၂၂ နှစ်ကျော် လူငယ်ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် ‘ခင်ဗျားလည်းပဲ သိပ်အယူသီးနေတော့တာပဲ’ ဆိုတဲ့ စကား

ကို ဆက်စမ်းပါဦးဗျ”

“ခင်ဗျားဟာ မိဘ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ကောလိပ်ကို လာရတဲ့လူ တစ်ယောက်နော် ကိုဘုန်းနိုင်”

“အင်း...”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ တက္ကသိုလ်ပညာကို အယုံအကြည်နည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့”

“ဒါကြောင့် သင်ရကျိုးနပ်အောင်နဲ့ လူကြားကောင်းအောင်လို့ ဒီဂရီ ရပြီးရင် ခင်ဗျားယုံကြည်တဲ့ နိုင်ငံရေးကို လုပ်မယ်လို့ ကြံရွယ်ထားခဲ့တယ်”

“အင်း...”

“ခင်ဗျားအဖေဟာ ရောဂါသည်၊ ခင်ဗျားအမေဟာ အိုခါမင်းခါမှ သားကို ကောလိပ် ပို့ချင်ရှာတာနဲ့ပဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဈေးရောင်းရရှာတယ်။ ဒီဆင်းရဲတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ခင်ဗျားမှာ တာဝန်ကြီးလည်း ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့တော့ကာ ခင်ဗျားက နိုင်ငံရေးလုပ်မယ် ကြံရွယ်ထားတယ်”

“အင်း”

“အခု ကျုပ်တို့ သပိတ်လှန်လိုက်ရတာကို ခင်ဗျား မကျေနပ်ဘူး။ ခင်ဗျားအယူအဆနဲ့ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို မှားတယ်လို့ ခင်ဗျားက ပြော တယ်။ ခင်ဗျား ပရင်စီပဲလ်ကို မပြောင်းဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျား ကျောင်းကို လည်း မပြန်ဘူး၊ စာမေးပွဲလည်း မဖြေဘူး၊ ဟုတ်လား ကိုဘုန်းနိုင်”

“အင်း...”

“အခုလည်းပဲ ခင်ဗျားမှာ ရောဂါထပြီ ပြုစုမယ့်သူလည်း မရှိဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း မမာနေရတယ်”

“ဒါပေမဲ့တော့ကာ ကျုပ် ဝမ်းမနည်းဘူး ကိုဘုန်းကျော်”

“ခင်ဗျား ဝမ်းမနည်းဘူးဆိုတာ ယုံပါတယ် ကိုဘုန်းနိုင်။ ဒါက

ခင်ဗျားရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို ကျုပ်မြင်သလို ပြောပြတာပါပဲ”

“ခင်ဗျားပြောပြတာ မှန်ပါတယ် ကိုအုန်းကျော်”

“ပြီးတော့ မရင်မေရယ်”

“ဗျာ... ကိုအုန်းကျော်၊ ခင်ဗျား ဘာပြောတယ်”

“မရင်မေရယ်လေ”

“ဪ... အင်း”

လူမမာသည် အသာအယာပြုံးလေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မရင်မေဟာ သုံးနှစ်နီးပါး ချစ်ခဲ့ကြတယ်နော်”

“ခင်ဗျား ဒီဟာတော့ မှားသွားပြီ ကိုအုန်းကျော်၊ ခင်ဗျား ခုပြောတဲ့ အခြေအနေကိုလည်း ကျုပ်တို့ မရောက်ကြသေးပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ကြတာပါပဲဗျာ”

“ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အမှန်မှာတော့ မရင်မေလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုစိတ်ကူးချော်ပြီး ရှောင်ခဲ့တာလဲဗျ”

“ကျုပ် မှန်တာကို ပြောပြမယ်ဗျနော် ကိုအုန်းကျော်၊ ကျုပ်ဟာ ဆင်းရဲသား သားသမီးဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲသားစိတ် တကယ်ပဲ ရှိနေတာကို မရင်မေဟာ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ မရင်မေကတော့ ဆွေကြီး မျိုးကြီးထဲက စက်ရှင် တရားသူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီး၊ ပြီးတော့ကာ မင်းစိတ်စိုးစိတ်လည်း ရှိတယ်ဗျနော်။ အဲဒီ လူတန်းစားဆိုတဲ့ ရေပြင်ကွေ့ ဟာ ကျုပ်နဲ့ မရင်မေနဲ့ အကြားမှာ ခြားနားနေခဲ့တယ်”

ကိုဘုန်းနိုင်သည် လေအေးအေးနှင့် ပြောနေရှာလေသည်။

သူသည် ခေတ္တမျှ အနားယူနေရသည်။

“အနုပညာ”

ဒီစကားကလေး လေးလုံးကို သူသည် သဘောကျစွာပဲ ရေရွတ်လိုက်

သည်။

“မရင်မေကို ကျုပ် သဘောကျတာနဲ့ ချီးမွမ်းဖို့ကောင်းတာက အင်္ဂလိပ်ရော၊ မြန်မာစာပေရော အင်မတန် ဝါသနာပါတယ်၊ လိုက်လည်း လိုက်စားတယ်။ ပြီးတော့ မရင်မေမှာ ချစ်စရာကောင်းတာ တစ်ခုက ရှိ သေးတယ်၊ ဂီတဗျ။ မရင်မေဟာ အနုပညာ မိုးကောင်းကင်က စာပေနဲ့ ကဗျာဂီတဆိုတဲ့ တာရာနှစ်ပွင့်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဆင်ယင်ထားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဒီနေရာမှာ အင်မတန် စိတ်ချင်း၊ သဘောချင်းတော့ တူခဲ့တယ်”

သူသည် ခေတ္တ အနားယူရပြန်သည်။

ကိုအုန်းကျော်သည် ကဗျာဆန်သော သူ့အဖွဲ့အနွဲ့ အပြောကို ငြိမ် သက်စွာပဲ နားထောင်နေရှာသည်။

“အနုပညာ လောကမှာ လူတန်းစား မခွဲဘူးဗျ။ ဒီဟာကိုလည်း ခင်ဗျားယုံကြည်သားပဲ မဟုတ်လား”

ကိုအုန်းကျော်သည် သူ့ကို မော်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်ပြန်သော ရဲဘော် ကို ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“လူကုံထံ စက်ရှင် တရားသူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီး မရင်မေနဲ့ ကျုပ်လို ဆင်းရဲသား သားသမီးရဲ့ လူတန်းစားခွဲခြားတဲ့ ရေပြင်ကွေ့ကို အနုပညာဆိုတဲ့ ပေါင်းကူးတံတားဟာ ဆက်စပ်ရင်းနှီးစေခဲ့တယ်”

ပြောရသူမှာတော့ လွမ်းစရာပဲ ကောင်းနေသည်။ နားထောင်ရသူ ကတော့ ပြုံးလို့။

“ကျုပ်တို့ ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်၊ ခင်မင်ခဲ့ကြတယ်။ အမှန်မှာတော့လည်း မရင်မေဟာ ကျုပ်ကို ချစ်ရှာမှာပါပဲ၊ ကျုပ်လည်းပဲ သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ကလည်းပဲ ဒီလိုချစ်စရာကောင်းနေတဲ့ မရင်မေကို ချစ်တော့ ချစ်တာပါပဲ။ တကယ်ပါပဲ ကိုအုန်းကျော်၊ မရင်မေကို ကျုပ် ချစ်ခဲ့မိပါတယ်”

သူသည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောနေရှာသည်။

“ဒါပေမဲ့တော့ကာ ကျုပ်လို ဆင်းရဲသား၊ အမြဲပဲ ဘိုင်ကျနေတဲ့ သတ္တဝါ၊ လက်ဝဲဂိုဏ်းသား နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်မယ့်လူ။ တစ်နေရာရာမှာ ငတ်ရင်းပဲ သေမလား၊ ရင်ဝမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ သေမလား မသိရတဲ့ လူမျိုးကို မရင်မေဟာ ခေတ်ပညာတတ်၊ မင်းစိုးရာဇာသမီး တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ချစ်ရှာဝံ့ပါ့မလားဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစား ကြည့်ဗျာ”

ကိုအုန်းကျော်သည် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရဲဘော်ကို ကရုဏာဝေနေ သော မျက်လုံးများဖြင့် အငေးသား ကြည့်နေရှာသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ရှေ့လျှောက် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝနဲ့ ကျုပ်စွဲလမ်း ယုံကြည်ချက်ကို လုပ်တော့မယ့် ကျုပ်ကလည်းပဲ မရင်မေလို အဆင့် အတန်းက မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သွားပြီး ချစ်ဝံ့ ပါ့မလဲဗျာ”

“တယ်လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးပဲဗျာ”

ကိုအုန်းကျော်သည် လွမ်းယောင်နှင့် သရော်လေသည်။

“လွမ်းမယ်ဆိုရင်တော့လည်း လွမ်းတတ်တဲ့ လူမျိုးအဖို့တော့ လွမ်း လောက်စရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့တော့ကာ ကျုပ်တော့ လွမ်းချင်ပေမဲ့ မလွမ်း နိုင်သေးပါဘူးဗျာ ကိုအုန်းကျော်”

“ဪ... ကိုဘုန်းနိုင် ကိုဘုန်းနိုင်”

ကိုအုန်းကျော်သည် လေးအေးစွာ ညည်းညူလိုက်ရှာသည်။

အခန်းကလေးအတွင်းမှာ အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်၍နေသည်။

“ခင်ဗျား ‘ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူတစ်ယောက်’ အနေနဲ့ ကျုပ်ကိုပြောနေတဲ့ စကားကို ဆက်စမ်းပါဦးဗျာ ကိုအုန်းကျော်”

“မရင်မေဟာ ကျုပ်လည်းပဲ သိရတဲ့အတိုင်း ခေတ်ပညာတတ်တယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲရဲတင်းတင်းရှိတယ်၊ စက်ရှင်တရားသူကြီးတစ်

ယောက်ရဲ့သမီး။ ဆုံးသွားတဲ့ သူ့အမေဘက်က မြေဧက တစ်ထောင် ကျော်ခင်း၊ သူ့အဖေရဲ့အခြေက ငါးသောင်းခင်း။ ဒါတွေကို သူတစ် ယောက်တည်းပဲ ရမယ်”

“အင်း”

“ခင်ဗျား ဒီနှစ် ဒီဂရီရပြီးရင် ‘လော’ LAW တက်ချင်ရင်လည်း တက်၊ ဒီလိုမှ ‘လော’ မတက်ချင်လို့ရှိရင်လည်း ခင်ဗျား ဝါသနာပါတဲ့ ‘ဂျာနယ်လစ်ဇင်း’ လုပ်ချင်ရင်လည်းလုပ်ဖို့ ငွေသုံးထောင် ထုတ်ပေး ရှာတုန်းကလည်း ခင်ဗျား ဝေ့လည်လည် လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါတော့ ခင်ဗျား မှားတယ်လို့ ကျုပ် ယူဆတယ်ဗျာ”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

“ခင်ဗျား ဒီနှစ် ဒီဂရီရအောင်တော့ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဒီဂရီရပြီးတော့မှ ခင်ဗျား ‘လော’ မတက်ချင်လို့ရှိရင်လည်း ဂျာနယ်လစ် ဇင်း လုပ်ပြီးတော့မှ မရင်မေကို ခင်ဗျား ဇွတ်ယူသင့်တယ်။ သူ့အဖေ မကျေနပ်ရင် မသကာ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ပေါ့။ ဒီနောက်တော့ ခင်ဗျားလို အရည်အချင်းနဲ့ လူစားတစ်ယောက်ကို သဘောကျမှာပဲ”

“ဒီဟာပဲလားဗျ၊ ခင်ဗျား ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူတစ်ယောက်က”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားသားမယား၊ ယောက္ခမအခြေအနေနဲ့ ခင်ဗျား အရည်အချင်းပေါင်းပြီး ခင်ဗျား အင်မတန် ယုံကြည်နှစ်သက်ခဲ့တဲ့ ပရင် စီပဲလ်ကို လုပ်ရုံပေါ့ဗျ”

“အင်မတန်ကောင်းသားပဲဗျ ကိုအုန်းကျော်၊ ကျုပ်တစ်ယောက် အတွက်တော့”

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ခန့်သောလေသံဖြင့် အေးအေးပဲ ပြောလေသည်။ ကိုအုန်းကျော်သည် ကိုဘုန်းနိုင်ကို နားမလည်နိုင်အောင်ဘဲ ဖြစ်သွား သည်။

သူ ကြောင်သွားလေသည်။ ဘာပြန်၍ပြောရမည်၊ မေးရမည်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍မရနိုင်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကျုပ်တော့ ကောင်းကောင်း နားမလည်လိုက်ဘူးဗျာ”

“ရှင်းသားပဲဗျ ကိုအုန်းကျော်၊ ကျုပ်ရဲ့ ပရင်စီပဲလ်ကို လုပ်နိုင်ဖို့နဲ့ လုပ်ဖို့ ကျုပ်လုပ်ရကိုင်ရမယ့်ဟာတွေကို ကျုပ်တစ်ယောက်အတွက် ခင်ဗျားက စည်းမျဉ်းဆွဲပေးနေတာကို ပြောတာပါပဲ ကိုအုန်းကျော်”

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်နဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ် တဲ့အတွက်...”

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ကိုအုန်းကျော်ကို လက်ပြ၍ ရပ်ထားလိုက်လေ သည်။

“ခင်ဗျားစကားဟာ အခြေခံပြောင်းသွားပြီ ကိုအုန်းကျော်”

“ဒါကတော့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အခက် အခဲကို ကျော်လွန်နိုင်ပြီး လမ်းခရီးအဆုံးကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ချောချော မောမော ရောက်လွယ်နိုင်ဖို့ကို ဘေးက တတ်နိုင်သလောက် ညွှန်ကြား ပြသဖို့ မိတ်ဆွေကောင်းတို့ရဲ့ ဝတ္တရားအတိုင်း ကျုပ်က ပြောပြရတာ ပါဗျာ”

“ကျုပ်ဆိုလိုတဲ့အဓိကအချက်ကို ခင်ဗျား ယူဆတာ လွဲနေပြီ ကိုအုန်းကျော်”

“ရှင်းပြစမ်းပါဦးဗျာ”

“ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူတစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ် လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီဟာကို ခင်ဗျား စေတနာကောင်းကောင်းနဲ့ပဲ သတိလစ်သွားတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူတစ်ယောက်အနေက ဒီဟာကြောင့် လည်းပဲ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေကို ခင်ဗျား ပြောလိုက်ခဲ့တာ

ပေါ့”

“ဪ... ကိုဘုန်းနိုင် ကိုဘုန်းနိုင်၊ ခင်ဗျားကို ဒီဟာကြောင့်လည်းပဲ ပြောကြတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“ဘာများ ဘယ်လို ပြောကြလို့ပါလိမ့်ခင်ဗျာ ကိုအုန်းကျော်”

“လူ့အပြင်ဘက်က လူပဲတဲ့”

လူမမာသည် ညင်သာစွာ ပြုံးလေသည်။

“ဪ... ဪ... လူ့အပြင်ဘက်က လူတဲ့”

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ တိုးတိုးကလေးပဲ ပြောကြည့်လိုက်စမ်းသည်။ အမှန်မှာတော့ကာ သူသည် သူ့ကို လူ့အပြင်ဘက်ကလူပဲဟု ပြောကြသော လူတွေနှင့် ကိုအုန်းကျော်ကိုပါ သရော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“MAN IS A SOCIAL ANIMAL လူသည် ပေါင်းသင်း တတ်ရမည့် သတ္တဝါဆိုတာကို ခင်ဗျားငြင်းပယ်လိုက်တာပဲ ကိုဘုန်းနိုင်” ကိုအုန်းကျော်သည် သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလေသည်။

“မပေါင်းသင်းတတ်တာနဲ့ မပေါင်းသင်းချင်လို့ မပေါင်းတာဟာ လည်း ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

“ကိုင်း... ဘာများ ဆိုစမ်းချင်သေးလဲဗျာ”

“မပေါင်းသင်းတတ်တဲ့ လူဟာတော့ လူ့အောက်ရောက်ပြီး လူ့အပြင်ဘက်ကလူ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒီလူတွေကို သဘောမကျလို့၊ မပေါင်းချင်လို့ သူ့ဘာသာသူ လူ့အပြင်ဘက်မှာနေတဲ့ လူစားမျိုးကိုတော့ SUPERMEN အာဇာနည်ယောက်ျားလို့ ခင်ဗျား အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူးလားဗျာ ကိုအုန်းကျော်”

ကိုအုန်းကျော်သည် သဘောကျစွာပဲ ပြုံးလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ လူဟာ အပေါင်းအသင်းနဲ့မှ မနေဘဲ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အပြင်ဘက်မှာနေရင်တော့ ပျောက်ကွယ်

ပျက်စီး သွားမှာပဲဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း ယုံကြည်သားပဲ မဟုတ်လားဗျ”

အမှန်မှာ ကိုအုန်းကျော်သည် အမှန်ကိုပဲ ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လူဆိုသော သတ္တဝါသည် တစ်ဦးတည်း အထီးတည်းနေ၍ မဖြစ်နိုင်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်၊ ပြင်းထန်သော ရာသီဥတုနှင့် မမျှတသော သဘာဝ၏ ဘေးအန္တရာယ်များကို ကာကွယ်တိုက်ခိုက်ရင်း အသက်ရှင်ရလေသည်။ သည်လို ကြီးမားသော ဘေးအန္တရာယ်များကို လူသည် မိမိတစ်ဦးတည်း မကာကွယ်နိုင်၊ မတိုက်ခိုက်နိုင်။ စုပေါင်းညီညွတ်မှသာလျှင် အသက်ရှင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သည်လို အသက်ရှင်နိုင်အံ့သော ငှာ လူသည် ပေါင်းသင်းတတ်ရသော သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်ကြရလေသည်။

မိမိတို့၏အတွေး ကိုယ်စီကိုယ်ငများနှင့် ရှည်ကြာသော ငြိမ်သက်နေခြင်း။

“ခင်ဗျား ထင်မြင်ချက်နဲ့အယူအဆတွေကို ကျုပ်ကြားရပါပြီ ကိုအုန်းကျော်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်အယူအဆနဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေကို ခင်ဗျား နားထောင်စေချင်တယ်ဗျာ”

“ဆိုစမ်းဗျာ၊ နားထောင်ရသေးတာပေါ့”

“မရင်မေဟာ ခင်ဗျားပြောသလို ခေတ်ပညာတတ်တယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲရဲတင်းတင်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့တော့ကာ မရင်မေဟာ အခုရှိနေတဲ့ လူ့အဆောက်အအုံကြီးဟာ ကောင်းတယ်၊ မှန်တယ်လို့ ယူဆပြီး နှစ်ခြိုက်နေတယ်၊ သဘောလည်း ကျနေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ လက်ရှိ လူစနစ်ကြီးကို တရားမျှတတယ်၊ ကောင်းတယ်လို့ နည်းနည်းကလေးမှ မယူဆဘူး၊ သဘောလည်းမကျဘူး။ သည်ဟာကြောင့်လည်း လူတွေ စပြီးပေါ်လာကတည်းက မတရားမမျှတတဲ့၊ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ လူ့အဆောက်အအုံကြီးကို ဖြိုဖျက်ပြီး လူ့ဘဝသစ်ကြီးကို ဖန်တီးချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ သဟာက အဓိက တစ် အချက်”

“အင်း...”

“မရင်မေဟာ သူကောင်းတယ်ထင်ပြီး သဘောကျနှစ်ခြိုက်နေတဲ့ လူ့အဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ ကျုပ်ကို သူနဲ့အတူတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေချင်တယ်။ အလုပ်တွေ အကိုင်တွေ လုပ်စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တော့ကာ ကျုပ်ကတော့ ဒီလို မရင်မေရဲ့ သဘောအတိုင်း မလုပ်ချင်တဲ့ အပြင် ဒီအဆောက်အအုံကြီးကို အမြဲဖြိုဖျက်ဖို့လုပ်မယ့် လူတစ်ယောက်၊ ဒီဟာက အဓိက နှစ် အချက်။ အဲဒီလို အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ကျုပ် တို့နှစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေဟာ ကွဲလွဲနေကြတယ်”

“အင်း...”

“ဒီလို DIFFERENCES (ကွဲလွဲချက်များ) တွေကြောင့်လည်းပဲ ကျုပ်နဲ့ မရင်မေဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝမ်းထဲမှာပဲ ချစ်ခဲ့ကြ တယ်။ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုသနားပြီး တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့ကြတယ်။ နုနယ်အားငယ်တဲ့ မရင်မေဟာ ကျုပ်ကို မိန်းမတန်မဲ့ တော်တော်ကိုပဲ လိုက်လျောခဲ့ရှာပါပေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တော့ကာ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်စိတ်ကို ဘယ်တော့မှ မလွှတ်ပေးခဲ့ဘူး။ ခြိုးခြံခဲ့ တယ်။ ရှောင်ခဲ့တယ်။ ဒီဟာဘာပြုလဲလို့ မေးရင်တော့ကာ ကျုပ်အနာဂတ် ကာလကို ကျုပ် မင်းလုပ်ချင်လို့ပဲဗျ ကိုအုန်းကျော်”

“ဪ...ဪ”

“နောက်ပြီး တစ်ခုရှိသေးတယ်။ မရင်မေကို သူ့အဖေက မရင်မေနဲ့ မောင်နှမနှစ်ဝမ်းကွဲတော်တဲ့ ကိုမျိုးလွင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ မှန်းထားတယ်။ ဒီလို မှန်းထားတာကိုလည်းပဲ မရင်မေရော၊ အဲဒီ ကိုမျိုးလွင်ရော အသိပေး ထားပြီးသားဗျ”

“အင်း...”

“ကိုမျိုးလွင်က B.F.S. CLASS II ဗျ။ ခုတော့ အထက်မှာ သစ်

တောဝန်ထောက် အလုပ်နဲ့လို့ သိရတယ်။ အဲဒီလူဟာလည်း ကျုပ်
စုံစမ်းသိရသလောက် မရင်မေအဖို့ အဖိုးတန် လင်တစ်ယောက်ဗျ၊ ကျုပ်
ထက်လည်း နေရာတကာ အပုံပဲသာတယ်ဗျ ကိုအုန်းကျော်”

“ဪ... အင်း... အင်း”

“နောက်ဆုံးမှာတော့ဗျာ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်သဘောကိုသိပြီးသား
မင့်ဟာ။ ကျုပ်တစ်ယောက်ရဲ့ လိုဘပြည့်ဖို့ရာအတွက်နဲ့တော့ အခြား
လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် နစ်နာမှု၊ စိတ်မချမ်းသာမှုရယ်တော့ နည်းနည်း
ကလေးမှ မဖြစ်စေချင်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်လိုဘသာ နောက်ဆုံး မပြည့်ရင်
ရှိပါစေ”

“ဪ... အင်း... အင်း”

“ဒီဟာတွေကို ဖယ်ထားပြီး မရင်မေနဲ့ ကျုပ်ဘဝတာရဲ့ ခရီးကို
အတူပဲသွားတော့မယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်မှာ အင်မတန် ချို့ငဲ့နေတာ
ဟာ ကျုပ်အဖေဆီက အမွေရလိုက်တဲ့ အဆုတ်နာပဲဗျ။ ကျုပ်လို အဆုတ်
နာသမားကို အိမ်ထောင်ပြုမယ့် မရင်မေခမျာဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အိမ်
ထောင်ရေးရဲ့ သုခကို သွား ရဦးတော့မှာလဲဗျ။ ကျုပ်ဟာလည်း အသက်
ရှည်နိုင်မယ့် လူစားလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို အင်မတန်ပဲ ချစ်ရှာတဲ့
မရင်မေဟာ ကျုပ်ကို သူ့လင်လုပ်ရင် သူလည်း ဒီရောဂါ ရရှာလိမ့်ဦး
မယ်။ နောက် အရေးကြီးဆုံးတစ်ခုက အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမ
ဖြစ်ရှာမှာပဲ”

ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူ့စကားကို နိဂုံးချုပ်ပြီးနောက် စိတ်အားလျှော့
လိုက်သဖြင့် မောနေပြန်လေသည်။ တစ်ဖက်သတ် ကြာရှည်စွာ ကိုဘုန်း
နိုင်၏ အယူအဆနှင့် ထင်မြင်ချက်များကို နားထောင်နေရသော ကိုအုန်း
ကျော်မှာလည်း ထိုင်းမှိုင်းငြီးငွေ့၍ လာတော့သဖြင့် ထိုင်ရာမှထကာ
ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လေးကန်စွာ လျှောက်၍ လာလေသည်။

ထိုအခိုက် ချောကလက်ရောင် အော်စတင်ကားကလေးတစ်စီးသည် အိမ်ပုကလေးရှေ့ဝယ် ညင်သာစွာ ထိုး၍ရပ်သွားကာ ဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်မှ ဦးစွာ ဆင်းလာပြီးနောက် နောက်ခန်းမှ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

အရပ် ငါးပေ သုံးလက်မခန့် အသားလတ်လတ်၊ လုံးကြီးပေါက်လှ အသက် ၂၁ နှစ်ခန့် မိန်းမပျိုသည် ကားထဲမှ ထွက်လာသည်။ ပြာသော ထဘီနှင့် ဖြူဆွတ်သော အင်္ကျီမှာ လတ်ဆတ်ပြည့်ဖြိုး၍ လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမပျို၏ အသားအရေနှင့်သော် အင်မတန်ပဲ ကျက်သရေရှိနေလေသည်။

“မောင်သော်ရေ၊ ဟိုခြင်းကို အိမ်ပေါ် ယူလာခဲ့နော်”

မိန်းမပျိုသည် ဒရိုင်ဘာအား ချိုသာစွာ မှာကြားပြီးနောက် အိမ်ပုကလေးပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

“ဪ... မရင်မေပါလား”

ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာ တက်လာသော မိန်းမပျိုအား ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကိုအုန်းကျော်သည် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ကိုအုန်းကျော်သည် မရင်မေကို အံ့ဩသွားသည်။ ‘ရဲလိုက်တဲ့ မရင်မေ’ ဟု သူ တွေးလိုက်သည်။

“ဪ... ကိုအုန်းကျော်လည်း ရောက်နေမှကိုး”

မရင်မေက ညင်သာစွာပြုံးရင်း ပြောကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ မောင်သော်လည်း ကတိုက်ကရိုက် ခြင်းတောင်းကို လာပို့ပြီးနောက် ပြန်ဆင်းသွားလေသည်။

မရင်မေ အခန်းတွင်းဝယ် ပထမဦးဆုံး ကြည့်လိုက်တာကတော့ လူမမာ။

“ကိုဘုန်းနိုင်”

ကြည်လင်၍ ငြိမ်းအေးသော မရင်မေ အသံ။ လူမမာသည် မှေးထား သော မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ သူ့အဖို့ ကျက်သရေ ရှိလှသော မရင်မေကို မြင်လိုက်ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာပါပဲ။

“ဪ... မရင်မေ”

သူ ခပ်တိုးတိုးပဲ ပြောနိုင်ရှာသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုနေသေးသလဲဟင် ကိုဘုန်းနိုင်၊ သက်သာရဲ့လား”

မရင်မေသည် လူမမာ၏ လက်ကလေးများကို ခုတင်ဘေးမှရပ်ကာ ညင်သာစွာကိုင်ရင်း မေးလေသည်။

လူမမာ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ သူ့ကို ယုယစွာ မေးရှာသော လှဇကရီ ၏ ကြင်နာမှုပင်လယ်ဗွေဝယ် တငြိမ်ငြိမ် မျောနေလေသည်။

“ကျွန်မလည်း စာမေးပွဲအတွက် စာတွေကို အလှအယက် ကျက်နေ ရတဲ့အထဲ အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေကလည်း ရောက်နေလို့ မရောက်နိုင် တာ ငါးရက်တောင် ရှိသွားပြီနော်”

“အင်း...ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့တော့ မရင်မေမှာလည်း ဒုက္ခကြီးတစ်ခု ပဲနော်”

လူမမာသည် အားနာစွာနှင့် ညည်းညူလိုက်သည်။

“ရှင်လည်း ကျွန်မ လာတိုင်းပဲ ဒုက္ခစကားကို အင်မတန် ပြောလှပါ ကလား”

ကရုဏာဒေါသောနှင့် မရင်မေက ပြောလေသည်။

“မပြောတော့ပါဘူး မရင်မေရယ်၊ နောက်ကို ကျွန်တော် မပြောတော့ ပါဘူးဗျာ။ အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

စကားပြောရင်းက ချောင်းဖောက်လာပြန်သဖြင့် ကိုဘုန်းနိုင်မှာ မောနေရှာပြန်သည်။ ယခုကဲ့သို့ လူမမာ ပင်ပန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၊ မြင်ရပြန်သောအခါ၌လည်း လူမမာအား စိတ်ဆိုးရမည်ထက် သနား၍

သာ လာမိတော့ကာ မရင်မေမှာ ကိုဘုန်းနိုင်အား ကရုဏာမိုး ရွာတော့ မည့် မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် အငေးသား ကြည့်နေမိလေသည်။

“ရှင့်အတွက် ဟောလစ်ရယ်၊ ဂလူးကို(စ်)ရယ်၊ ငါးကြီးဆီရယ် ယူလာခဲ့တယ်။ ကြက်ဥ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အလုံးငါးဆယ်လည်း ပါလာသေးတယ်။ ဩော်... ဒါထက် ရှင်နဲ့အတူတူနေတဲ့ အယ်ဒီတာ ကိုတင်မောင် တစ်ယောက်ကော ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“ကိုတင်မောင်လား၊ ညပြန်ချင်တဲ့အခါမှ ပြန်လာရတယ် မရင်မေ၊ သူတို့ သတင်းစာဆရာတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါလည်း သူတို့စားပွဲပေါ် မှာပဲ အိပ်ချင်ရင် အိပ်ရတာမျိုးပဲ”

“ဩော်... ဩော်... ပြီးတော့ ရှင့်ကိုပြောဦးမယ် ကိုဘုန်းနိုင်၊ ရှင့် ရောဂါကို မိတ္ထီလာမှာ သွားပြီး သေသေချာချာ ကုနိုင်အောင်လို့ မိတ္ထီလာ က ဖေဖေသူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ကြီး အိမ်မှာလာတည်းလို့ ကျွန်မ ရှင့်ရောဂါအကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်။ ရှင် လာကုမယ်ဆိုရင် သူကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်ပြီး ကြပ်မတ်ကုပေးမယ်လို့ အာမခံသွားသေးတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ မရင်မေ၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် သာ ဘယ်လိုဝင်ပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရမယ် ဆိုတာကိုပဲ သိပါရစေ”

ကိုဘုန်းကျော်သည် အားတက်သရောပဲ ဝင်၍ ပြောလေသည်။

လူမမာသည် သူတို့နှစ်ယောက်ပြောသော စကားများကို မှေးနေရာမှ နားထောင်နေလေသည်။

“နော်... ကိုဘုန်းနိုင်၊ ရှင့်ရောဂါကို မိတ္ထီလာမှာ သွားကုမှပဲ ပျောက် လွယ်နိုင်လိမ့်မယ်။ ရှင့်ရောဂါ မြန်မြန်ပျောက်မှပဲ ‘ဂျွန် ဆမ္မလီမင်ထရီအိပ် ဇမ်း’ မှာ ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်မှာပေါ့နော်။ ဟုတ်လား ကိုဘုန်းနိုင် သွားကုနော်၊ စာမေးပွဲလည်း ဖြေမယ် မဟုတ်လားဟင် ကိုဘုန်းနိုင်”

ဖျားနေသော သားငယ်အား ခါးသောဆေးကို နို့ချိုနှင့်တိုက်ရင်း

အမိသည် ငြင်းဆန်နေသော သားငယ်အား ချော့မော့တတ်လေသည်။
မရင်မေနှင့် ကိုဘုန်းနိုင်တို့မှာလည်း...။

လူမမာသည် ပြုံးလေသည်။ အမှန်မှာတော့ သူ့အပြုံးမှာ ကြေကွဲ
သောအပြုံးနှင့် မချိုပြုံး။

“သွားမှာပေါ့ မရင်မေရယ်၊ ကိုဘုန်းနိုင်လည်း နေရသလောက်တော့
လူတွေထဲမှာ နေချင်ပါသေးတယ်”

သူသည် မချိုတင်ကဲပဲ ပြောရရှာသည်။ သူ့အသံမှာ တုန်ယင်အက်ကွဲ
နေသည်။ အမှန်မှာလည်းပဲ သူသည် စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နှင့် လူ့ဘဝကို
သူ့ဘာသာ လွမ်းလိုက်တာပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ဪ... ကိုဘုန်းနိုင် ကိုဘုန်းနိုင်”

ကိုအုန်းကျော်ရော မရင်မေပါ အိမ်ပုကလေးပေါ်မှ အသီးသီး ဆင်း
လာကြစဉ် ဝမ်းထဲမှာပဲ ညည်းမိကြလေသည်။

ဒရိုင်ဘာသည် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ကြိုနှင့်သည်။

“ကိုအုန်းကျော် ဘယ်အထိ ပြန်ရမှာလဲ”

မရင်မေက စ၍ မေးလေသည်။

“ရွှေတောင်တန်းတင်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့နော်”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကားထဲသို့ တက်ကြတော့မည်အပြု-

“ဟေး... ကိုအုန်းကျော်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အသက်အစိတ်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် လှမ်း
၍ခေါ်လိုက်လေသည်။

အသံလာရာဆီသို့ ကိုအုန်းကျော်ရော မရင်မေပါ လှည့်၍ ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

“ကိုတင်မောင်”

ဟုတ်ပါသည်။ ကိုတင်မောင်ပါပဲ။ သူသည် မြန်မာ့အလင်း ဦးချစ်မောင်၏ တပည့်၊ ကြယ်နီသတင်းစာ အယ်ဒီတာ ကိုတင်မောင် ဖြစ်လေသည်။ သူ အမြဲဝတ်နေကျ ပင်နီအင်္ကျီနှင့် ယောလုံကွင်းကို ယခုလည်းပဲ ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ သူ့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်လိုက်ရလျှင် သူမှန်း သိသာပါသည်။ သူနှင့် ကိုဘုန်းနိုင်မှာ အင်မတန် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

“တစ်နေ့ကျရင်ဗျာ မြန်မာပြည်မှာ နင်းပြားခံနေရတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ အလင်းရောင်ကိုပေးနိုင်မယ့် သတင်းစာ ကိုယ်ပိုင်တစ်စောင်တော့ ကျုပ် ထုတ်နိုင်မှာပေါ့ဗျာ”

ကိုတင်မောင်သည် ၁၉၃၆ ခုနှစ်သပိတ် ကျောင်းမှထွက်သွားသော အခါ ကိုဘုန်းနိုင်ကို သည်လိုပဲ ပြောခဲ့လေသည်။ အမှန်မှာ ပြောခဲ့ရုံသာ ထင်ရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို ထုတ်ဖော်ကြိုးဝါးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကိုဘုန်းနိုင်သည် ကိုတင်မောင်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ ဖက်လိုက်သည်။

“မကြာပါဘူး ကိုတင်မောင်၊ ဆင်းရဲသား နင်းပြားတွေရဲ့ ခိုလှုံအား တက်စရာ MOUNTAIN EAGLE တောင်ပေါ် လင်းယုန်ကြီးဟာ လည်း ပျံလာတော့မှာပါပဲ၊ ခင်ဗျား စောင့်သာနေပါ”

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ကိုတင်မောင်ကို ဖက်ထားရာမှ တဖြည်းဖြည်း လွှတ်ရင်း ပြောခဲ့လေသည်။

သုံးနှစ်လောက်ကပေါ့၊ ကြာပါပြီ။

လင်းယုန်ကြီး သူ့ဆီသို့ ရောဂါကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် နယ်ချဲ့သမားကို စစ်ရှုံးသဖြင့် တပ်ခေါက်၍ ဆုတ်လာခဲ့လေပြီ။ သူသည် အယ်ဒီတာတို့၏ ဆင်းရဲသောရေပြင်ကို ကူးခပ်ရင်း လင်းယုန်ကြီးကို မရှိမဲ့ ရှိမဲ့နှင့် ကျွေးမွေးပြုစုထားခဲ့လေသည်။ တစ်ခုတော့ သူသည် ကိုဘုန်းနိုင်ကို

အံ့ဩမိသေးသည်။ တောင်ပံပင် ကျိုးနေသော်လည်း အရုံးမပေးသော၊ အနိုင်မခံသော လင်းယုန်ကြီးကို တွေ့နေရသောကြောင့်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ဟေး... ကိုအုန်းကျော်၊ ခင်ဗျား ပြန်တော့မလို့လား”

ကိုတင်မောင်သည် ကားကလေးဆီသို့ အပြေးကလေး လာခဲ့လေသည်။

“ဪ... မရင်မေရောပါလား”

သူသည် မရင်မေကို ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလည်း မလာနိုင်တာ တော်တော်ကြာသွားပြီ ကိုတင်မောင်၊ အိမ်မှာလည်း ဧည့်သည်တွေကရောက်၊ စာတွေကျက်ရတာကလည်းများနဲ့”

“ဪ... ဒါထက် မရင်မေတို့ရောက်နေတာ ကြာသွားပြီလားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မရင်မေသည် သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

ကိုတင်မောင်သည် အတန်ကြာအောင် ဆိတ်ငြိမ်စွာနေပြီးခါမှ...

“ကိုဘုန်းနိုင်ရဲ့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ကနေ့ ကျွန်တော်ရတယ် မရင်မေ။ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ကလည်း မတော်လို့ ဘာမှန်းလည်းမသိရ၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြီးငယ် ဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် တွေးကြည့်လို့ မရဘူး”

“သူ စိတ်မချမ်းသာမယ့် ကိစ္စမျိုးကိုတော့ ကျွန်မ သဘောရိုးရိုးပဲ ပြောရရင် သူ မသိရင် ကောင်းလိမ့်မယ်တော့ ထင်တာပဲ ကိုတင်မောင်”

မရင်မေက သူမ၏ သဘောထားကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်၊ ကိုဘုန်းနိုင် ခုလို SERIOUS (အသည်းအသန်) ဖြစ်နေတဲ့အခါမျိုးမှာ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မယ့် သတင်းမျိုးကိုတော့ ဖုံးဖိထားရင် မရင်မေ ပြော

သလိုပဲ ကျွန်တော်ဖြင့် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တာပဲဗျာ”
 ကိုအုန်းကျော်သည် မရင်မေလိုပဲ ထောက်ခံလိုက်လေသည်။
 “ကြေးနန်းစာအိတ် ကျွန်မ ကြည့်ပါရစေလား ကိုတင်မောင်”
 သူ၏ ပင်နီအင်္ကျီ ဘေးအိတ်ထဲမှ ကြေးနန်းစာအိတ်ကို ထုတ်ယူ
 ကာ မရင်မေကို ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတော့ သူ့အမေဆီကပဲ ထင်တယ် ကိုတင်မောင်”
 ကြေးနန်းစာအိတ်ကို ထောင်၍ကြည့်ရင်း မရင်မေက ပြောလေ
 သည်။ လူရွယ်နှစ်ယောက်ကတော့ ငြိမ်သက်စွာပဲ နားထောင်နေကြ
 သည်။

“နိုဝင်ဘာလလောက်က သူ့အဖေ တော်တော်ကလေး မမာလို့
 အလုပ်ကခွင့်ယူပြီး ဆေးရုံတင်ထားရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူ့အမေ
 ဆီက စာရတယ်လို့ ကိုဘုန်းနိုင် ကျွန်မကို ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် မရင်မေ၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ ကျောင်း
 လခပေးဖို့ နောက်ကျနေတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးလို့ ပြောပြခဲ့တာ
 မှတ်မိပါသေးတယ်”

ကိုအုန်းကျော်ကလည်းပဲ ပြောပြလေသည်။
 အတွေးကိုယ်စီနှင့် ရှည်လျားသော ငြိမ်သက်နေခြင်း။
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုမပြခင် ကျွန်မတော့ ဖွင့်ကြည့်ချင်တာပဲ”
 လူရွယ်နှစ်ယောက်သည် ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ငြိမ်နေကြသည်။
 “ကျွန်မ ဖွင့်ကြည့်တော့မယ်နော်”

သည်တစ်ခါတော့ ယောက်ျားပျိုနှစ်ဦးသည် ခေါင်းကို အသီးသီး
 ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြလေသည်။ မရင်မေသည် ကြေးနန်းစာအိတ်ကို
 ဆုတ်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ စာအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ဝါဝါကလေး ထွက်
 ၍လာလေသည်။

မရင်မေသည် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။
ဘေးမှ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် မရင်မေ
ကို ကြည့်နေကြသည်။

မရင်မေတော့ တစ်ခါတည်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ လူရွယ်
နှစ်ယောက်လည်း သည်ဟာကို ကောင်းကောင်းကြီးပဲ အကဲခတ်လိုက်
မိကြသည်။

ကြေးနန်းစာရွက်ကို သူတို့နှစ်ယောက်အား လှမ်းပေးကာ မရင်မေ
သည် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မသိ
အောင် မရင်မေသည် သက်မကို လေးလေးကြီးပဲ ရှုလိုက်ရရှာလေ သည်။

လူရွယ်နှစ်ယောက်သည် ကြေးနန်းကို အလှအယက် ဖတ်လိုက်
ကြရလေသည်။

ကြေးနန်းမှာ ...

Father Died Come Soon.

‘မင်းအဖေ ဆုံးပြီ၊ အမြန်လိုက်ခဲ့ပါ’ တဲ့။

လူရွယ်နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာမျှ မပြော
နိုင်ရှာကြဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေး၍ကြည့်နေမိကြသည်။

သူ့လင်၏ အလောင်းဘေးဝယ် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမြည်တမ်း
ရင်း သား ပြန်လာယောင်နိုးနှင့် မျှော်ကိုးနေရှာသော ကိုဘုန်းနိုင်၏
မိခင်အိုအဖြစ်ကို သူတို့သုံးယောက်စလုံးပဲ တွေးနေမိကြပေလိမ့်မည်။

အိမ်ပုကလေးထဲက ခေါက်ခုတင်ပေါ်မှာတော့ကာ အဆုတ်နာ
ရောဂါနှင့် မမာနေရှာသော ကိုဘုန်းနိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်းရယ်။
သူ့အဖေတစ်ယောက်လုံး ဆုံးနေတာတောင် မသိလိုက်ရရှာတဲ့ ကိုဘုန်း
နိုင်။

ဒါပေမဲ့တော့ကာ သူသည် အရှုံးမပေး၊ အနိုင်မခံ။

ပြန်တွေ့လိုက်တော့ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ဟိုဘက်မှာတုန်းကပေါ့။

"MY HEAD IS BLOODY BUT UNBOWED"

“ငါ၏ ဦးခေါင်းသည် သွေးခြင်းခြင်းဖြင့် ရဲရဲနီနီခွဲစဉ်ကလည်း ငါ
သည် မညွတ်”

ဒုတိယပိုင်း
ဒီမို: ဒီလေ ဒီလူတွေနဲ့

The World is in a Tragic Mess;
Tragic to those who are sensitive,
Heartbreaking to those who feel.

J.NEHRU

**Today we stand between
two worlds; the self-destructive
chaos of Capitalism and the dawn
of a new era of hope and achievement
under socialism.**

Oway 38

ဒီမို: ဒီလေ ဒီလူတွေနဲ့

ဘိုင်ကျလျှင် အင်မတန်ပဲ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်မှာ သာ၍ စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်မှာ ဘိုင်ကျသဖြင့် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှသော အရသာကို ကိုဘုန်းနိုင်သည် သေသေချာချာပဲ ခံစားရလေသည်။ ပိုက်ဆံကလေးများ သုံးစရာ စွဲစရာ ရှိသောအခါ ဟိုသွား ဒီသွားနှင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ပျော်စရာ ကောင်းသလောက် ဘိုင်ကျလာတော့မှဖြင့် အိမ်ထဲမှာသာပဲ ကုပ်ကာ စာအုပ်တွေ တစ်ပုံကြီးအကြားမှာပဲ ပျော်စရာကို ရှာရရှာလေသည်။ စာအုပ်တွေအကြားထဲမှာ စာအုပ်ကို အဘယ်မျှ ချစ်သောသူ ဖြစ်စေကာမူ အစဉ်သဖြင့် မနေနိုင်ပေ။ လူသည် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသော အာရုံကို အမြဲပဲ မခံစားနိုင်ချေ။ သည်လို ခံစားနေရလျှင် MONOTONOUS ထိုင်းမှိုင်းခြင်း ဝေဒနာကို ရရှိတတ်လေသည်။

ဘိုင်ကျသဖြင့် စိတ်ပျက်ရသော အရသာနှင့်အတူ စာအုပ်တွေ